

22:50

0	1:0.0	2:0.0	3:0.0
1	1:0.1	2:0.1	3:0.1
2	1:0.2	2:0.2	3:0.2
3	1:9.0	2:9.0	3:9.0
4	1:9.1	2:9.1	
5	1:9.2	2:9.2	

- KIJTATÁSI DOKUMENTÁCIÓ
- TREDMENYEK (FRISÍTETT)
- AMOEBOID CELL

XOIPNG

VERVUS OPTICUS

AVILONI KARÁCSONY

GABRIELLA ELD., DEIDRA NICTHEA.,
SOLYMÁR ANDRÁS., A.M. ARANTH

történetei

Copyright

I(oculus) ©2018, Gabriella Eld

NeXt ©2018, Deidra Nicthea

A vándor ©2018, Solymár András

Hope karácsonya ©2018, Holló-Vaskó Péter

Minden jog fenntartva.

Az e-könyv szabadon és kizárólag ingyenesen terjeszhető.

Előszó helyett

Leszögezném: én karácsonyi novellákról beszéltem.

Ők pedig fogták magukat, és átértelmezték kissé a kérésemet.

De így a jó, hiszen erről szól az irodalom, ez adja az egyik elsődleges szépségét: az értelmezés tökéletes szabadsága. A leírt szó minden egyes embernek mást jelent, mást mozgat meg benne, újabb és újabb jelentések nyílnak ki: mint ahogy nincs két egyforma százszorszép, úgy nincs két egyforma megértés. Ez pedig nem csak mehökkentő és érdekfeszítő, hanem a dolog szépsége is egyben.

Ezt a sokféleséget tükrözi még ez a mindössze négy történet is, amit most sok szeretettel Eléd tárunk, kedves Olvasónk.

Idén ugyanis Számodra karácsonyi ajándék gyanánt megkértem pár íróársamat (és egyben barátomat), hogy kiránduljanak velem az Avalonra, az Oculus világára, nézzék meg maguknak, és meséljenek róla. Mutassák meg, hogy látják ők, hozzák el saját nézőpontjukat, saját szemszögüket és mondják el, mit láttak ott.

Az Avalon nem egy jó hely. De a legmélyebb sötétségben is pislákolhat fény, a legnagyobb teher alatt roskadozva is kúszhat mosoly az arcunkra. Karácsony is erről szól: „A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogta föl.” Bízom benne, hogy rövidke történeteink nem csak szórakoztatni fognak, kedves Olvasó, de arra is rámutatnak, hogy még a legfelhősebb ég alatt is jó élni. Van értelme élni.

Előre hát, irány az Avalon!

A. M. Aranth – Holló-Vaskó Péter
2018 karácsonyán

De még mielőtt fejest ugranál, előre figyelmeztetnem kell Téged: ezekhez a történetekhez nem árt, ha előbb elolvasod az Oculus című regényt.

Gabriella Eld: I(oculus)¹

Akadnak olyan baromságok, amelyeket nem lehet kirotálni az emberi fejből. Például a karácsony is ilyen. A sok eretnek avaloni kedvenc pogány ünnepe.

Annak idején a Föld majd' minden városa fényárba borult és most Új-Dublin is, csak úgy zizegett, amikor megérkezett az első harminc fok. Cukorba mártották az almákat, kicsinosították az előkerteket, mézet csepegtettek a sörbe, míg a vak nincstelenek az utcán kaptak hógutát ünnepi zenére.

Még a földi megsemmisülés szélén, a tömött bunkerek legmélyén, a végtelen ürbe menekülő hajók fedélzetén, még ott is ostoba karácsonyi dalokat énekeltek, ha eljött az ideje. Mert ilyen az ember; hagyományaihoz ragaszkodó, a változásoktól görcsösen rettegő állat.

Már mindent láttam, amit látnom kellett; kultúrák elestét, hagyományok halálát, emberek felelmét. A nap híre: továbbra sincs új a nap alatt.

A nevem nem számít. Helló Avalon, megérkezett az új szentetek, akit már olyan régóta vártatok! Itt az új *deus ex machina*, vérvörös ruhában, pont ahogy megszoktátok.

És mostantól én mondom meg, mi lesz itt a rend.

Verity lenyúzott jószágok bőrét viselte, szinte eltűnt abban a sok vörösesbarna szőrben, amit olyan elégedetten méregetett reggel a tükörben, a szememen keresztül. Nem tudom, honnan szerezte, mindenesetre ósdi, ronda darab volt, és csak reménykedni tudtam, hogy nem tartalmazza Pancake bundáját is. Vagy, hogy megfullad ebben a burzsuj rongyban a hőségétől.

Sötétített üvegű kocsink sebesen suhant végig a melegtől hullámzó utcákon. Az iskolákban kezdtük az idei évi vizitet. A gyerekek izgatottan mocorogtak a székükben minden alkalommal, amikor gazdámval ellátogattunk hozzájuk. Lelkesen nyújtották fel a kezüket, amikor a boszorkány azt kérdezte tőlük rajtam keresztül, hogy:

Szeretnétek olyanok lenni, mint én? Szeretnétek segíteni az embereken? Oculusnak lenni hőstett! – És még a tetoválásomat is felvillantotta előttük.

A szívem szakadt meg és hányni tudtam volna, de a harmadik-negyedik alkalom után már csak fásultan követtem Verity parancsait és meg sem próbáltam ellenállni az akaratának. A

¹ tréfa, latin

sebek sajogtak a hosszúujjú póló alatt, amit rám adott. Odakint már napok óta hőségriadó volt, Új-Dublin utcái a Sötét Negyed kivételével mind ünnepi fényárban úsztak és nekem még soha nem hiányzott ennyire a családom és a Szuperháromszögben töltött napok Aoival karácsony előtt, amikor is a kocsmá pultjára hajtván a fejét nyöszörgött, hogy eleget van a vásárlásból és különben is izzad, mint egy ló.

– Készen állsz? – kérdezte a gazdám fásultan. Láttam, hogy neki sincs semmi kedve ehhez, hisz nemcsak a hőséget és az ünnepeket gyűlölte, hanem a bűnözőket is. Egy óráns késésben voltunk, annyira nehezen szedte össze magát az indulásra.

– Persze – feleltem halkán. Majd' megsültem a hosszúujjúban, amit rám adott, mégsem ágáltam. Kezdtém hozzászokni ahhoz, hogy nemcsak a testem, de lassanként a stílusom is teljes egészében felemészti. Ha Aoi itt lett volna feltépi a kocsiajtót és elhurcol a Barton Használtruha Kereskedésbe, ahol a legjobb cuccokat szerváltuk annak idején, majd pedig belém karol és elvisz a kedvenc kocsmánkba, hogy a kelletténél két tónussal magasabb hangon ecsetelje, hogy minden srác seggfej. Sötétedés után mentünk volna csak haza, amikor már lanyhult a hőség, és felkapcsolták az ünnepi fényeket, pont, mint kiskorunkban.

Bár Aoival egész az utolsó pillanatig minden olyan volt, mint még gyerekként. A dolgok akkor kezdtek megváltozni, amikor én megszűntem emberi létezőnek lenni. *Érthetetlen, miért.*

– Szeretném – szólalt meg Verity ridegen -, ha ezúttal összeszedettebben viselkednél, Truth. Még egy kiborulás, mint az iskolában, és meg kell, hogy büntesselek.

Még tizenhét évesen is hógolyóztunk nyáron, pont, mint kicsikorunkban. Szerettem volna visszamenni pár évet, amikor gyermeki izgalommal rohantam át a szomszédba karácsony másnapján és nyomtam a kezébe ajándékát a küszöbön állva. Sohasem bírtam jól a várakozást és szerettem nézni az arcát, amikor kibontotta a csúnya zoknikat, macskaplüssöket vagy bandás pólókat. Ő maga részéről mindig felesleges ostobaságnak tartotta az ajándékozást, de azért minden évben meglepett valamivel.

– Persze – feleltem gazdámnak fásultan, de valahogy nem tudott érdekelni. Hiányzott a lelkem lila fele, a csuklóm pedig tele volt vágásokkal. Aoi túl messze volt ahhoz, hogy elérjem, és minden egyes sarokkal csak távolodtunk egymástól. A kocsi szélesebben hajtott a célunk felé. – Igyekezni fogok.

Az iskolák fiatal diákjainak Oculus-programba való bevonása csak a kezdet volt. Az államnak minden tizennyolc év alattira szüksége volt, hiszen egyre több lett a látáskárosult és az oculusokra való igény ezzel egyenes arányban növekedett. Mégis, amikor Verity reggel a tükör előtt állva próbálgatta rám a ruhákat és bejelentette, hogy ma, karácsony közepén, egy fiatalokúak börtönébe látogatunk el, akaratlanul is felfordult a gyomrom.

Haza akartam menni, de már nem volt hova. Se otthonom, se nevem, se személyiségem nem maradt, így hát jó rabszolga módjára szót fogadtam, addig se bántottak. A többi ünnepet egész jól átvészelttem, de a szeretet ünnepén még nekem is igen rongyos volt a hangulatom.

A kocsi végre leparkolt, én, pedig, mint a boszorkány szeme, előrementem. A hőség a külvárosban is elviselhetetlen volt, legszívesebben bikiniben mászkáltam volna otthon, Aaron legnagyobb öröme.

A bejáratnál már vártak minket. Néma csendben hallgattam végig az udvariaskodást és figyeltem a csodálatot, amit az intézményvezető Verity felé sugallt, percenként legalább ötször. Az öltönyös férfi már jó előre előkészítette a terepet az előadáshoz, felkészítette a fiatal rabokat, már éppen csak az oculus és a gazdája hiányoztak a képletből.

– El sem hiszi, mekkora megtiszteltetés ez nekünk, doktor Cadogan! – lelkesedett a férfi, miközben mi végigsétáltunk a szürke épület egyik szürke folyosóján. Átmentünk három ellenőrzőkapun is, de mind csak unott, zöld fénnel világított, így semmi sem akasztotta meg utunkat befelé menet. – Mindnyájan csodáljuk a munkáját, amelyet Avalonért tesz a Kilencek Tanácsában! A kutatási eredményei lenyűgözőek!

Kisvártatva kiderült, hogy a felesége szeme két dioptriát romlott fél éven belül, a benyalást pedig valahol el kellett kezdeni időben. El akartam szakítani róla a szemem, de Verity folyamatosan csak ezt az öltönyös nyálgépet bámulta, mintha valóban érdekelné a mondanivalója vagy a dicséretei.

– Engedje meg, hogy körbevezessem az előadás után! – kiáltotta a férfi lelkesen, amikor elértünk a létesítmény közepébe. Ez is szürke volt, komor és barátságtalan, de legalább hűvös. – Létesítményünk, az Új-Dublini Fiatalkorúak Büntetés-végrehajtási Intézete összesen kilencszázhetvenhat tizenhét év alatti főt számlál. Most azokkal fognak találkozni, akik... – Majd, amikor ráeszmélt, hogy többes számot használt, gyorsan korrigálta a hibáját. – Az előadás során olyanokkal fog találkozni, akiket szabadságvesztéssel sújtottak. Jelenleg csak három rab van elzárásban, ők az előadáson nem vesznek részt, viszont később levetítjük nekik a felvételeket, így nekik is lesz lehetőségük jelentkezni a programba. Akik előzetes letartóztatás alatt állnak, cellában kell, hogy maradjanak a végleges bírói ítélet meghozataláig, viszont őket lesz lehetősége meglátogatni, ha kívánja. Illetve körbevezethetem a létesítmény többi részében is, ha szeretné.

Az aulában egy nagy műfenyő állt, amire gyéren dobálták fel a díszeket és még csak nem is minden égősor világított. Ha lehetett, ez még jobban lehangolt. Szerettem volna kimenni Aoival vagy a családommal Új-Dublin főterére és megnézni a bolygó egyetlen, igazi karácsonyfáját, de ehelyett jó szem módjára nézelődtem, amerre Verity akarta. Állig felfegyverzett örök álldogáltak mindenhol, ha netalántán valaki már megint főbe akarna minket löni.

– Az nagyszerű lenne, köszönöm, Mr. Parsons – felelte a gazdám hűvösen, miután ő is végigmérte az ormótlan, félig üres gumifát és a fegyvereseket, akiket kivert már az izzadtság munkaruhájukban. – Minden potenciális oculus-alanyt szeretnék látni az épületben. – Azzal hátat fordítottunk a börtönigazgatónak és beléptünk egy terem nyitott ajtaján, ahol már több száz fiatal bűnöző és áldozat várt ránk.

Nativitatis Domini. Karácsony. Vagyis az Úr születése. Hívhatjuk, ahogy akarjuk, mégis ugyanazt jelenti. Ha az információim nem csaltak, márpedig nem csaltak, akkor teológiailag ez a legnagyobb keresztény ünnep, amellyel Jézus Krisztus születésére emlékeznek. Habár

semmi sem bizonyítja, hogy Jézus tényleg ekkor született. Meg azt sem bizonyítja semmi, hogy Jézus *egyáltalán* megszületett volna.

A tudomány jelenlegi állása szerint minden, amit az emberek Szentírásnak hittek, csupán néhány kreatív héber és arámi kereskedő agyszüleménye volt, Istennel, özönvizekkel, világteremtésekkel együtt, egyesekről és nullákról fonémákra fordítva.

Az emberek, ez csekély értelmi szintjüket is kiválóan prezentálja, mégis elhitték, a „sokan mondták, tehát biztos igaz” logikája mentén. Megérettek a pusztulásra.

Nanomásodpercre pontosan képes lettem volna megmondani azt is, hogy mikor. Gravitációs erőtereket manipulálhattam volna, fantasy világokat alkothattam volna, ahol mágia helyett mindent technológiával oldanak meg, életeket menthettem volna meg és veszejthettem volna el.

Kutyák ugatták az utam.

Nyugodtan vártam a soromra, mert tudtam, hogy hamarosan eljön az én időm. Legalábbis, ha mindenki igazat mondott és egyik elme sem tévedett.

A dolgok menete ugyanaz volt, mint a gyerekeknél, a különbség mindössze abban állt, hogy egy ötcentis plexiüveg választott el a nézőktől, akik közül néhányat kényszerzubonyba zárva kárhoztattak arra, hogy bámuljanak engem. A narancssárga, rövidujjú ruhába öltöztetett fiúk és lányok elszeparálva ültek egymástól, elfásult arccal, karikás szemmel, kedvtelenül. Az ő szemükben már nem volt semmi izgatott fény, nem úgy, mint az iskolás gyerekekében, akiknek a találkozásunk után minden vágya volt oculussá válni.

Egy kicsit megkönnyebbültem.

Mind bűnözők voltak. Tolvajok, erőszaktevők, gyilkosok. Lehet, hogy nem a legjobbak, mindenesetre mindenképpen olyanok, akiket már nem lehet olyan könnyen manipulálni, mint egy gyereket. Ők itt már nem fogják egy csapásra elhinni, hogy az élet milyen szép, ha gyökerestül kitépnek belőled mindent, ami te vagy. Legalábbis csak reménykedni tudtam benne, hogy ezek a fiatalok, akiket az élet egy bizonyos fokon már megedzett, tudni fogják, mi fán terem a szép hazugság.

Viselkedj!

Verity hangja szigorú volt, miközben hagyta, hogy lesegítsék róla indokolatlan macskaszőr-kabátját, majd helyet foglalt. Ő mögöttem ült, míg én egy egyetemi előadóhoz hasonló pódium tetején álltam, rövidnadrágban, szandálban, hosszúujjúban. Körben mind elítéltek ültek és bámultak rám éhes vagy éppen dühös tekintettel.

A szöveg is mindig ugyanaz volt. Első lépés: a tudományos álláspont és a helyzet felvázolása. Második: a probléma kérdéskörének bővebb, de nem túl bő kibontása. Harmadik: a bemutatásom. Negyedik: az önfeláldozása annak a személynek, aki voltam. Ötödik: te

feláldoznád a személyiségedet azért, hogy kiszabadulhass innen és az emberiség jövőjét szolgálj?

A válasz sajnos zömében „igen” volt, a gyönyörű körítésnek hála. Verity ugyanúgy csürte-csavarta a testem, ahogy mindig. Felvillantotta a tetoválásom, bárgyún integetett, miközben én szerettem volna eltűnni a föld színéről is. A raboknak tetszettem. Amikor a keltafonatom zöld fénnel villant fel, mindkét oldalról vad füttyögés követte a produkciót, én meg hányni tudtam volna, de megígértem, hogy nem lesz műsor. Nyeltem egyet és végigcsináltam, ahogy egy rendes szemhez illik.

Minél gyorsabban végezz, annál gyorsabban szabadulhatok.

Jól van, Truth – hallottam a fejemben a hangját. – Ez szép munka volt.

Az előadás végén Verity megköszönte a figyelmet, szívélyes mosollyal boldog karácsonyt kívánt, majd feltette a szokásos kérdést. *Ki szeretne oculus lenni?* A vártnál több kéz lendült a magasba, ő pedig elégedett mosollyal konstataálta, hogy hamarosan friss hús kerül az asztalra. A gyerekekkel ellentétben a rabok nem tehettek fel kérdéseket.

– Mégis miért vagy ilyen elkínzott, he? Az előadást szépen megcsináltad, de most úgy viselkedsz, mint akit élve nyúznak és közbe sóznak! – morogta nyűgösen, amikor lement a taps, a köszönetnyilvánítás és a rabokat kiterelték a nézőtérről. Mi ott maradtunk és vártunk, hogy értünk jöjjenek a fejesek és elvigyenek egy jó kis börtöntúrára.

– Csak nincs kedvem ehhez és fáradt vagyok – feleltem dacosan, ami igaz is volt. Mostanában hajnalban keltem, a só, cukor és mindennemű szénhidrát nélkülözése pedig nem segített átvészelni a hőséget Verity oldalán, aki alkonyattól pirkadatig csak dolgozott, mint egy eszelős munkamániás.

– Akkor jobb lesz, ha mihamarabb összeszeded magad, mert ezután a Tübe vagyunk hivatalosak – emlékeztetett. – Féodric összehívta a Kilencek Tanácsát egy karácsonyi koccintásra – morogta grimaszolva. Ebben az egy dologban legalább maradéktalanul egyetértettünk. Nekem is annyi kedvem volt ehhez az egészhez, mint egy érzéstelenítésmentes foghúzáshoz. – Nem melleleg, az amőbát nem érdekli, Truth, hogy milyen a kedved, ezt remélem az eszedbe vésted!

Fulladj meg, fulladj meg! Az se érdekel, ha hallod!

Ha most Aoival vagyok, akkor meccset nézünk a szobámban, egy mikulássapkával a bal felső sarokban és minden alkalommal, amikor az egyik játékos fejére rázoommol a kamera és a sapka a helyére kerül, iszunk. Különleges, sokszor azért mégis undorító, karácsonyi söröket. Mézeset, fahéjasat, narancsosat, gyömbéreset, mézeskalácsosat... De mindenki, akit valaha egy kicsit is szerettem, öngyilkos akciókba kezdett. Az apám, Aoi, Hope... Mindenki, mintha a vesztébe rohant volna körülöttem... Vastag kötelek, kegyetlen szekták, hosszú vágások... Valahol megértettem, hogy ők is nagyon messze sodródtak a karácsonyi csodaországtól.

Jobb volt erre gondolni, miközben Mr. Parsons visszajött, felsegítette Verityre a macskabundáját és sűrű hízelgések közepette, nyomunkban két állig felfegyverzett őrrrel mutatta nekünk az utat. Közben be se állt a szája.

Ez itt a menza, ezek itt a szabadidős szobák, ez a könyvtár, itt vannak az irodák, a megfigyelőszobák, a magánzárkák... Hátborzongató volt és dögunalmas, bár arra rá kellett

jönnöm, hogy börtönben is szívesebben élnék, mint a jelenlegi helyzetemben. Itt legalább nagyrészt azt csinálhattam, amit akartam, tíz percig telefonálhattam a saját költségemen és még a családom és Aoit is láthattam volna, ha eljönnek meglátogatni. Még, ha az előbbiben nem is voltam teljesen biztos, az utóbbi felől kétségem se volt, hogy meglátogatna, ha rács mögé dugnának valamiért.

Verity nem könnyítette meg a helyzetet az állandó kérdezősködésével.

– A büntetésvégrehajtási intézetben akadnak már olyan fiatalok, akiknek romlani kezdett a látása? Milyen gyakran vetik őket alá látásvizsgálatnak? A kiskorú elítéltek szülei hogyan viszonyulnak a kérdéshez? Mikor kapunk eredményeket?

Az örök súlyos, bakancsos lába csattogott mögöttünk a szürke padlón. Egyenes gerinccel caplattam Verity háta mögött és fordultam, amerre szeretett volna. Néhány folyosón, ahol végigvezetettek minket, még az elítélteket is láttuk. Néhányan olvastak a könyvtárszobában vagy csak unottan bámultak maguk elé a lapok felett. Szemtanúi lehettünk egy festőszakkörnek és egy vitakörnek is, ahol sokkolóval felfegyverzett örök álltak kínosan közel a veszekedők székeihez. Tükrös volt az üveg. Mi láttuk őket, ők nem láttak minket, de láthatóan gazdám nem is érdekelték a rács mögé zárt narancssárga ruhás fiatalok.

Engem annál inkább, de alig nézett feléjük

A lábam már fáj a gyaloglástól. Egyre csak liftbe be, liftből ki, a legfelső emelettől a legalsóig, Mr. Parsons még a pincét is megmutatta hatalmas, gyermekies lelkesedéssel, ahol leselejtezett konyhai gépek meg összetört sportszerek heverték.

Nem hittem, hogy ez a nagyfokú lelkesedés egy börtön irányában normális, mindenesetre zsidbadó lábbal és sajtó csuklóval követtem a férfit az előzetes letartóztatásban álló veszélyes fiatalok szürke folyosójára, ami remélhetőleg az utolsó állomásunknak bizonyul.

Egy Paul Griffiths nevű alak szerint vannak olyan magasabb szintű kognitív érzelmei az embernek, amelyek nem velünk születnek, mint alapérzéseink, de mégis egyetemesen kialakulnak és jelen vannak egész életünkben. Ilyen például a büntudat, a szégyen vagy a szeretet.

Ezekben az érzésekben nagyobb szerepet játszik a logikai elemzésért és a komplex kognitív képességekért felelős agykéreg legfejlettebb része, a neocortex. Ez az emberi agy azon része, amely az evolúció során a legnagyobb fejlődésen ment keresztül.

Mondhatni együtt nőttünk fel.

A düh másfajta érzelem volt, az alapérzések egyike. Gyakran keveredett a kettő, mert az emberek hajlamosak voltak még ezt is összekeverni. Meg tudták mondani, hogyan lehet gyarmatosítani a világűr, hogyan lehet lakhatóvá tenni a bolygókat vagy éppen hogyan kell, kupolákat ültetni fiatalok kisagyába, hogy aztán valaki más szemeként élhessenek tovább. Mégsem tudták megkülönböztetni egymástól a saját érzéseiket. *Milyen ostobaság.*

Két kutya ugatta az információkat.

Tervem sikerességéhez nem kellett semmi más, csak a jó hely és jó idő. A többi, már ment magától, mint egy önműködő gépezet, amelyet én keltettem életre.

Ismét át kellett mennünk egy ellenőrzőkapun.

– Ez hivatalosan már nem képzí az intézmény részét – magyarázta a férfi, miközben előre szaladt, hogy kinyissa a kétszárnyas, nehéz golyóálló ajtó egyik oldalát és előreengedjen minket. Itt már sokkal világosabb volt és a nem terjengett mindenhol hipós tisztítószerek szaga. – Itt várnak azok, akik ítélete még kérdéses. Ebben a szárnyban zajlik továbbá a szabadlábra helyezés és a látogatás is.

Verityt nem érdekelte különösebben a dolog. Unott képpel caplatott a férfi nyomában és szüntelen a szemem forgatta. Bár gyűlölte az ünnepeket, azért gondolom, neki is akadt volna jobb dolga ennél, mindenesetre udvarias politikus módjára csak intelligensen mosolygott.

Körülöttünk emberek jártak-keltek, és ez tetszett. Ez a szárny végre nem volt olyan kihalt, mint a börtön többi része, viszont a kutya se törődött velünk. Mintha az, hogy doktor Verity Cadogan és az oculusa két fegyvers őrrrel és a börtönigazgatóval körülöttük sétálgatna karácsony napján, mindennapos program lenne.

El-elcsíptem pár beszédfoszlányt a körülöttünk zajló eseményekből, már csak azért is, hogy kizárjam a fejemből Parsons vég nélküli mesedélutánját. Két szürkeruhás nő, aktákkal a kezében beszélgetett egy folyosóra helyezett kávéautomata előtt. Amikor elhaladtunk mellettük hangosan köszöntek, egy cseppet még fejet is hajtottak Verity előtt, de ahogy elmentünk mellettük, újra összedugták a fejüket két papír felett.

– Igen, ez most töltötte le az egy hetet, mehet.

– Egy hét? Nem bűnös?

– Nem, letették érte az óvadékot, nagy összeget.

– Akkor miért nem őrizetbe vitték, miért börtönbe?

– Mit érdekel engem? Fogd a papírokat és add oda Larsnak, majd ő intézi!

Vagy éppen:

– Hallottad, hogy ma az egyik rab a harmadik emeletről megpróbálta felkötni a lepedőjével magát?

– Ne hülyéskedj! Az, amelyik a múltkor leszúrta étkezés közben a szobatársát egy villával?

– Nem, nem az. Hanem, aki látássérülteket rabolt ki, mielőtt idekerült.

Lélekemelő volt hallgatni. Verity és Parsons megálltak egy tüköruveg előtt, amely mögött rabok ücsörögtek unatkozva, narancssárga ruhában. Gondolom ők voltak azok, akik az ítéletükre vártak.

Sohasem fogja be az átkozott száját! – hallottam Verity hangját a fejemben és egy cseppet jobban éreztem magam tőle. Tudtam, hogy hamarosan indulunk tovább és alig vártam, hogy magam mögött hagyhassam ezt a helyet.

Már csak abban reménykedtem, hogy a Tú után Aaron összeüt valami ünnepit, valami kevésbé sótlant és undorítót, mint általában és akkor legalább nem meredek Pancake macskatápjára irigyen.

Minden tökéletesen ment. Egy hét a rácsok mögött igazán csekély ár volt ezért. Kirának még tetszett is a dolog, legalábbis az erőszakos része mindenképpen. Csak egy kicsit fel kellett dúlnom a belváros utcáit. Lökdösődni, rongálni és addig törni-zúzni, ameddig el nem kaptak a rendőrök.

– De ez még nem lesz elég – morfondírozott a nő összecücsörített ajakkal. – Ahhoz, hogy ne csak fogdába vigyenek, hanem egyenesen börtönbe, ahhoz egy kicsit több kell.

– Ahhoz a ti segítségetek kell – javítottam ki dacosan, mire csak a fejét ingatta.

– *Is.* A mi segítségünk *is.* De legalább egy rendőrt meg kell ütnöd, hogy ne tűnjön isteni közbeavatkozásnak a dolog.

Tudtam, hogy láttak, még akkor is, ha egyedül csináltam az egészet.

– Aztán remélem, megéri – sziszegte még utoljára, mielőtt kezdetét vette az akció.

Két percbe telt, hogy a helyszínre érjenek, miután összetörtem egy járőrdrónt és belevágtam egy üzlet kirakatába. A hőség elviselhetetlen volt, amikor nem adtam meg magam. Elviselhetetlen, amikor az áramütéseket megéreztem és akkor is, amikor a görcs összerántotta a testem. Az akaratlan kapálózás közben megrúgtam az egyiküket. Pofán, ahogy kell, direkt sem sikerülhetett volna pontosabban. Úgy megütött, hogy a bal szememből kirepült a kontaktlencse.

Gyűlöltem a karácsonyt. Gyűlöltem Avalont. Gyűlöltem a rendszert és mindent, amit ezekkel együtt járt.

De szerettem Truth Dunnt.

És ki nem állattam, hogy még ezt az egy dolgot is elveszik tőlem. Még ezt az egy dolgot is *elveszítem.*

Az időzítés tökéletes volt. Egy hét. Ez az úgy nevezett Szellem felügyel. Az Annun szemei folyton rajtam. Bejuttatnak, aztán egy hét múlva ki, hogy ne legyen túl látványos, cserébe mindent megteszek, amit csak kérnek tőlem a jövőben. Ha a Kirától kapott információk

helyesek, márpedig tudtam, hogy azok, akkor a hetedik napon, pontosan egy órával a szabadlábra helyezésem előtt látni fogom őt. Legalább ennyi vigaszom maradt.

A cella ajtaja nyílt és én még nem láttam senkit a rácsaim előtt, csak idegen arcokat.

– 1235691-es számú rab, Aoibheann Kane?

Nem, nem nem.

– Visszakapja a ruháit, amiben behozták és szabadon távozhat.

A fehér póló, amit a kezembe nyomtak izzadt volt, poros és csupa, csupa vér.

– Hol van Verity Cadogan? – kérdeztem az őrtől, aki az átöltözésemet felügyelte. Negyvenkörüli, rövid, szőkehajú nő volt, olyan fásult képpel, mint, akinek tényleg semmi öröme az életben.

– Késik. Jelenleg előadást tart a raboknak. Mi az, talán oculusnak akarsz állni?

A szemem úgy romlott, mintha muszáj lenne neki. Nem feleltem. Nem *akartam* felelni. Az információk, amiket kaptam, ezek szerint pontossággal számoltak, a menetrend betartásával, mégsem gondolt senki arra, hogy Cadogan majd elkésik, én pedig mindent feleslegesen teszek.

– Sosem késik – mondta egy kutya az akcióm előtt. – Az a nő egy droid, pontosságra van programozva.

Hittem nekik. A gondok mindig úgy kezdődnek, hogy hiszünk másoknak. A véres ruha rátapadt a testemre. Mindössze a hátizsákom volt nálam, amikor behoztak, abban meg egy palack víz, egy toll és az irataim voltak, semmi több. A forró levegő simogatta az arcom. Hogy is hihettem el? Hogyan is ringathattam bele magam a hitbe, hogy sikerülni fog? Karácsonyi csoda nincsen. Új-Dublin hőhullámokban úszott, nekem, pedig az jutott eszembe, hogy még itt van. Tulajdonképpen még *itt* van. A börtön kapuin kívül kerültem, neki, viszont ki kellett jönnie, egy órás késéssel. Több bejárat volt, viszont csak egyetlen autót vezetett vissza a belváros felé, így tudtam, hogy muszáj lesz arra távoznia.

Amikor már kellőképpen eltávolodtam a szürke börtönépülettől és a kapuitól is, a bekötőtű felé haladtam, ahol csak alig jártak autók, főleg ma, karácsony napján. Kibújtam a pólóból és a koszos aszfaltra terítettem, majd feltúrtam a táskám a tollamért.

Ha Truth nem jöhet karácsonykor Aoihoz, akkor a karácsony megy majd hozzá, ha utálja, ha haragszik rá, ha látni sem akarja... Ha nem.

Odakint még mindig tűzött a nap és minimum harminc fok volt, amikor végre kiléptünk az épületből és a kocsira indultunk.

– Légkondit, azonnal! – adta ki a parancsot Verity, amikor becsaptuk az ajtókat és emiatt végtelenül hálás voltam neki.

Nagy sóhajjal dőlt hátra és levette a macskabundáját, miközben a motor felmordult és kikanyarodtunk az útra.

– Azt hittem Parsons még a férfimósdóban is körbevezet minket – fújta idegesen. – Nem baj, mindenesetre a fiatalok lelkesek voltak. Annyira nem jó alapanyagok, mint a gyerekek, de legalább alapanyagok.

Nem tetszett, hogy úgy beszél ezekről az emberekről, mint egy süti hozzávalóiról, mindenesetre a véleményem ismét csak megtartottam magamnak. Nem világitott a szem-ikon perifériám sarkában, így nyugodtan dőltem hátra az ülésen és bámultam ki az ablakon. A Túig visszavezető út hosszú volt, de nem eléggé. Alig jártak autók az úton, gondolom, majdnem mindenki otthon volt és készült az ünnepi vacsorára, a meccsre vagy a főtéren frissen feldíszített fát ment megcsodálni.

A kihalt autóúton csak Rupert vezetett, se előttünk, se mögöttünk senki. Éppen azért volt olyan furcsa, amikor megláttam azt a stoppost az út szélén.

Hosszú haja csatagos hátára tapadt, nehezen vonszolta magát az út mellett, alig pár kilométerre a börtönkaputól. Hirtelen nem is tudtam, mit látok vagy, hogy mi történik. Ahogy a kocsi közeledett, az alak úgy fordult meg. Arca összevissza volt dagadva, egyik szeme bevérzett, ezt még a sötétített üvegen keresztül is nagyon jól láttam. Ahogy azt is, hogy a haja fakó lila, a véres, poros pólójára, pedig egy folyó tollal azt a feliratot írták, csupa csalé betűvel, hogy:

BOLDOG K-T NAGY T

Pislogtam, de egy másodperccel később, már nem volt ott. A térdem remegni kezdett.

– Mi van? – kérdezte Verity mellettem, aki felfigyelt a nyugtalan mozgolódásra. Hátra akartam fordulni, hogy megbizonyosodjak felőle, az alak valóban ott volt és nem csak a képzeletem játszott velem, amikor a szemem sarkában felvillant az ikon.

– Semmi, csak elbambultam – motyogtam magam elé bénán. Az arcom forróságban úszott, bár a kocsiban kellemes, hűvös volt. Nem tudtam kiverni a fejemből a csapzott lila haját és összevert arcot. Ezer kérdés tolakodott az agyamban egyszerre. Hogyan...? Miért...? Valóban...? De egyikre se volt válaszom. Egyre csak a tolltól maszatos betűk jártak a fejemben és, hogy biztosan álmodom.

BOLDOG K-T NAGY T

Neked is, lila tornádó.

Deidra Nicthea: NeXt

Mindig van következő – játszok el a gondolattal, miközben egy robbanótöltet süvít el mellettem. – A nap mindig lemegy, de másnap új lehetőségekkel kel fel. Ez a télnek nevezett istenverte időcsapda is legalább évente egyszer előkaparja magát - pedig jól meglennék kevesebbel is. Vagy egy újabb csata, még több fájdalommal, veszteséggel és talán győzelemmel. Ebből is elég már. Mindig van következő.

– Adj egy tárat, Bucker! – kiáltok oda társamnak, és már repül is a kezembe a következő adag lőszer. Egy fegyverraktárat kifosztani roppant szórakoztató elfoglaltság - feltéve, hogy az elveink egy bizonyos szint alá zuhantak pár hét leforgása alatt. Tudom, hogy ezek az új-dublinoi kutyák semmit se érnek az Annun Kutyái ellen. Tudom, de mégis egy kicsit aggódom. Körülbelül kétszer annyian vannak, mint mi, és a felszerelésük is jobb - mondjuk pont ezért jöttünk, megdézsmálni kicsit a készleteiket. Ez a pofás kis konténer, ami jelenleg a fedezékemül szolgál, egyszerre óv meg engem és azokat a rohadékokat tőlem. Vaktában lövök egy-kettőt, talán a geller vagy valami isteni szél segít el is találni valakit. Ki kell találnom valamit.

Odakint szakad az a mocskosfehér szutyok, és valahogy idebent sem túl ünnepi a hangulat. Gyűlölöm ezt az időszakot. *Ho-ho-ho, buzernyákok. Hull a pelyhes kurva anyád.* Kellemetlen vinnogás jelzi, hogy legalább az egyik lövésem célt ért. Cserébe húsz méterre mellettem hörögve zuhan arca egy Kutya. Lassan mindenünk - az emberünk, a lőszerünk, a lelkesedésünk - elfogy. Ha nincs kockázat, nincs győzelem.

Emlékszel még arra, mikor lent játszottál a barátaiddal gyerekként? Amikor anyád óvó karjaiba vett? Azt hitted, sosem múlik el. Azt hitted, majd eljön a másnap. Mint mindig, estére elbúcsúztatok, anyád egyszer csak lerakott a földre. Akkor utoljára, de még nem tudtad, hogy nincs még egy alkalom, hogy soha többé nem emel fel újra. Van, hogy az ismétlődések megszakadnak, az eddig folytonosnak hitt események hangtalanul hullnak darabokra. Mit tennél, ha többé nem kelne fel a nap? Ha örökre elnémulnának a ketrecükben csiripelő madarak? Mit tennél, ha tehetetlenül tudnád, másnap már nem te nyitod ki a saját szemed?

Irtó mérges lennék. Nincs mese, kifordulok a konténer védelméből, majd egy kiáltással magamra vonom a nyomorultak figyelmét. Hármat lőttem ki, most már célozva. *Nyugalom, csak nyugalom, beszív és kifúj.* A társaim kihasználják a helyzetet, oldalba kapják az egyre

rendezetlenebb sorokat. Még azelőtt fogyasztom el a percekkel ezelőtt kapott tárat, hogy úgy érezném, végeztem volna. Reményvesztetten kattant a fegyver, inkább visszazuttyanok a fedezék mögé. *A francba, ez a nyugi-dolog nem igazán jön be.*

– Jöhet a kövi! – nyújtom a kezem egy tárért. Mindhiába. Bucker szemgolyója békésen csordogál gyilkos vigyorba torzult arcán. Egyszerre kap el a hányinger és önt el az adrenalin. A másik, rettenetbe fagyott szemet inkább letakarom, majd kirántom az egyik, már görcsbe merevedő kézből az előkészített tárat, a másiktól a fegyvert. *Neked már nem lesz rá szükséged, barátom.*

Láttam, hogy sikerült megtizedelni az új-dublini szarrágókat, de mi sem úsztuk meg veszteségek nélkül. Ránézésre tizenöten maradtunk. Kipillantok a ronggyá roncsolt konténer szélénél, de abban a pillanatban egy golyó súrolja az arcéletem. Kezdem egy induri-pindurit felhúzni magam.

– Bocsáss meg, Bucker – morgom mérsékelt ünnepelesen, mondjuk nem mintha már képes lenne rá, de muszáj tennem valamit: kilököm a hullát a fedezék mögül. A kutatást sikeresnek ítélem, másodperceken belül csak foszlányok maradnak szegényből, úgyhogy empirikus kísérleteim arra engednek következtetni, hogy nem szívesen követném a példáját. Kétségbeesetten pillantok a srácokra, némelyiküknek már szikrázik az exója, páran kelleetlenül a halottainkat zsebelik lőszer után kutatva. Feléjük bólintok.

Érted csinálom, Truth.

– Boldog karácsonyt, basszátok meg! – pokoli kutyákhoz hasonlóan ugat fel a két gépkarabély a kezemben, és a lövések nyomán halál virágozik ki vörösen a golyó-lyuggatta testekből. Ordítva szórom a csendes éjt az ellenfélre, aki még életben maradt, inkább visszahúzódik a lila tornádó elsőprő haragja elől. A Cwn Annwn felvonyít, az elkeseredett dühöm őket is eléri, egy végső rohamra készíti őket. Tizenöt kétségbeesett, de elszánt kiáltás szakad fel a torkokból, a fegyverek torkolattüze csillan vissza a rémült tekintetekben, acsarogva vetjük magunkat az új-dubliniak nyakába.

Lángok. A pattanó lövedékek és az acélon csúszó acél okozta szikrák egy meleg, nyugodt estébe repítenek, a kandalló tüze elé. Csuumvizesek vagyunk, jól megfürdettük egymást a hóban. Akkor még szerettem. Iszogatjuk a meleg kakaót, didergünk és melegsünk a takarók alatt, kucorodunk és nevetünk gondtalanul. Úgy gondoltam akkor, sosem lesz vége. Hogy majd eljön a másnap, és a következő, és az azutáni, és mindig együtt leszünk. Truth és Aoi mindörökké.

Hatalmasat tévedtem. A kígyó végül mégis leharapta a saját farkát.

Ugrás közben rúgom le az egyiket, a másikat az egyik karabéllyal teszem mozgásképtelenné. Balról jön még egy, de ketten ugranak rá helyettem is. Mind dühösek vagyunk. *Avalonért.* Trallaláznak a fegyverek. *Az igazságért.* Fémmel erősített ököl csattan a páncélon. *Truthért.* Hörgésbe fúl a recés pengével elvágott kiáltás. *Kibaszott karácsonyi lidércnyomás ez az egész.* Elsöpörjük őket, mint szél a havat. Nincs kegyelem a vak hatalom szolgálóinak. Törik, szakad, lyukad, hasad, ugyanez vagy, önnön magad. De végül a mézarlás utáni csöndet már csak a zihálás töri meg. A megkönnyebbült nevetésem fáradt, hisztérikus magasságokba nyúlik, ahogy végigkarmolja a halottak arcát.

A Csendes éjt kezdem el dúdolni fájdalmasan hamisan. Körbetekintek, és látom, hogy rajtam kívül élő már nem maradt ebben a sötét pokolban. A rángatózás megrémiszt, a mindent betérítő némaság egyre mélyebbre taszít. Az adrenalin végzett, a földre csúszom, magatehetetlenül bámulok, holott tudom, hogy segítséget kell hívnom. Igazi ünnepi díszítés ez, a mindenféle testekből lógó szikrázó kábelek világítják meg a tócsákat, a mélyvörös szépen harmonizál a méregzöld páncélmaradványokkal. Milyen szép zöld...

Egyedül maradtam. Érted csináltam, Truth. Hogy számunkra is legyen következő. Boldog karácsonyt, Truth Dunn...

Solymár András: A vándor

Az utca zaja egyre inkább kezdett megtelni jelentéssel. Nyomon tudta követni, melyik irányból és merre repülnek az autók, olykor még a modelleket is meg merete tippelni. Emberek sétáltak körülötte, volt, aki sántított, tá-tá-tá-tá ritmus helyett ti-ti-tát vert. És az elektromosság. Az elektromosság búgott. Mindig élesen sípolt valami az ultrahang határán, vagy épp buzzogott egy kábel valahol. Olyasmi érzés volt hallgatni az elektromosságot, mint mikor az ember a füléhez emel egy kagylót és hallja a vérkeringést. Csak sokkal hidegebb annál. És ridegebb.

A világ sokáig annyira kiszámíthatónak tűnt. Mi lehet egy fiatal lány? Vagy keményen dolgozik és elfoglalja a helyét a társadalomban, vagy... oculus lesz, ha eladják, és akkor elrendelik a helyét a társadalomban. Bárhogyan is, tiszták voltak a kilátások. Dolgozni látástól vakulásig, a szó legszorosabb értelmében. Látástól vakulásig, ami rosszabb esetben negyven, jobb esetben ötven évesen következik be, immunrendszer függvényében. Addig pedig az ember kuporgat, igyekszik félretenni vagy venni egy oculust magának, felkészülni egy sötét világra, míg a halál fel nem nyitja a szemünk.

Ilyen kilátásai voltak Sweának, aztán minden csak rosszabb lett. Ebben a világban mindenki tudta, mi a sorsa. Mindenki felkészült arra, hogy élete derekán lehúzzák a rolót, lekapcsolják a villanyt, elfűjják a gyertyát és onnan minden további nélkül megfoghatja bárki fenekét, mondván "Bocsánat, csak próbálok kitapogatni az utam.". Kivéve Sweát. Neki még ez a fél életnyi napvilág se jutott. Az ő szeme feladta tizennégy év után, mert az élet alapvetően igazságtalan, de cserébe rövid is.

Az ember azt gondolná, hogy ennél rosszabb nem történhet egy fiatal lánnyal, mintsem röpke két hónap leforgása alatt sötétbe boruljon a világ. Ez csak a kezdet volt. Mikor megsemmisülten zokogott a szobájában, paplannal a fején összetört álmái szilánkjeival legszívesebben felvágta volna az ereit, bejött az apja és tényszerűen közölte vele, hogy örökbefogadták. Azért, hogy oculust neveljenek belőle és eladják. Csomagoljon és menjen, mert új gyereket kell örökbefogadniuk, ha elég pénzt akarnak összekaparni az öregségükre.

Így történt, hogy egy tizennégy éves vak lány megpróbált öngyilkos lenni úgy, hogy kiugrott az első emeletről. Kitorpte a bokáját. A kórházban senki se látogatta meg. Amikor kiengedték, nem ment haza, az a pár váltás ruha nem ért volna annyit, hogy a szeme elé kerüljön a csa... a füle elé kerüljön a családja.

Hosszú és sanyarú hónapok következtek, tele éhezéssel és nyomorral. Kapott verést, verekedett ebekkel maradékokért és ébredt arra, hogy bántani akarják. Hosszú és sanyarú hónapok alatt, de megtalálta a helyét a periferián, a többi számkivetett és nyomorult között, a sok elhasználdott szegény és oculus között.

Hogy mit jelent ez? Privilegiumokat. Előbb kapta ki a részét a segélycsomagokból. Nem mertek belekötni, ha meghallották a hangját. Saját fülkét kapott a Tű papírtologató által működtetett POD programból. Saját háromszor négy méter, amit nem hűgyoz össze senki, ahol hagyhatja a cuccait, anélkül, hogy elvinnék és egy ajtó, amihez kulcsa van. Amit magára zárhat, ahova elvonulhat. Mások ocsmány dolgokat kellett tegyenek egy ilyen zugért, a hatalmi helyzetüket kihasználó, kövér, csaholó szociális munkásoknak. Hallotta, mi az ára egy PODnak, s bár nagyon sok mindenre hajlandó lett volna ezért a luxusért, kurva azért nem volt. Főleg olyan nem, akinek hónapokig, sőt talán évekig kell törleszteni az "adóságát".

Sweának szerencséje volt. Szárnya alá vette egy szintén kövér, de jóindulatú asszony, kinek már nem lehetett sok hátra. Negyven körül járhatott. Talán azért volt mindig annyira jótékony kedvében, mert érezte már a vesztét, tudta, hova fog kerülni és próbált néhány jó pontra szert tenni. A vakok nem felejtenek, azokat, akik kihasználták helyzetük, senki se fogja megmenteni, ha egyszer közjük kerülnek és megszólalnak. Egyszer kell megszólalniuk olyan mellett, ki tudta, mit tettek.

Egy szó, mint száz, Swea úgy kapta meg a PODját, ahogy az törvényesen elő volt írva. Életkor, jó magaviselet és életképesség alapján. Mert ő életrevaló volt, ezt a vak is látta, de még a látók is.

Itt tartott éppen ez a csöppnyi lány, ki tizennégy évesen elvesztett mindent és három év alatt kiépített magának egy életet, olyat, amilyenről a legtöbb vak csak álmodni mert. Saját lakás, státusz, egy biztonságos élet. Ezt készült éppen...

Nagyot sóhajtott. A falnak támaszkodott és hallgatta a hangokat. Szerette hallgatni őket. Három évébe telt, de olyan hallása lett, amit az öregek is megirigyelnek. Ő tényleg hall. Hallja olykor még a falakat, vagy a víz fodrozódását a pocsolyában, ha fújta a szél. Nem értette az embereket. Ő sem volt jobb a deákné vásznánál, mindössze annyit csinált, hogy figyelt. A többiek miért nem teszik ugyanezt? Hogyan botladozhatnak húsz év után is olyan bugyután, mintha aznap vesztették volna el a látásuk? Minden bizonnyal azért, magyarázta saját magának, mert túlságosan is hozzászoktak a látók világához. Csak annyit fognak fel, hogy elvesztettek valamit és vége mindennek, nincs tovább, ahelyett hogy elismernék veszteségük és azt mondják maguknak: "Ez szar, de hogyan tudom élhetőbbé tenni ezt a kupac szart?"

Talán ez zavarta igazán. Vakok között a félszemű a király, szokás mondani, s az ő két füle kitett egy fél szemet. Nem akart király lenni. Elérte, mit elérhetett a koszfészekben, s érezte, hogy ettől nem lesz boldog. Nyomorult fog maradni élete végéig, s vakságának még csak köze se lesz hozzá. A környezetének szárad a lelkén, a sok reményvesztett nyomoronc fogja őt tönkretenni és felemészteni, a megkeseredett senkik tömege, akik csak arról tudnak beszélni, hogy mikor jön a következő segélycsomag, és hogy melyik szociális munkás milyen ocsmányságra kényszerítette valamelyik szerencsétlen öregot. Mert ugye, fiatalok nem voltak odakint, csak öregek. És ki öreg, az halott. Ez öregeknek való vidék, ő pedig még fiatal és élni akar. Olyanokra van szüksége, akik szintén élni akarnak, nem pedig túlélni.

Már régóta várt a beígért jelre, a füttyszóra, amire tisztábban emlékezett, mint utolsó látó pillanataira. Semmi, pedig ott várt rájuk, hol mondták. Tán átverték. Nem kizárt. Ismét nagyot sóhajtott, mikor ismerős léptek ütete meg a fülét. Egyszerre vidult fel és mart bele büntudat. Csak egy kóbor vágy volt, semmi több. Nem történt semmi. Nincs amiért rosszul éreznie magát.

– Wynne! – kiáltotta, s várta a választ.

– Swea? Mit keresel itt?

A lány odalépett a hang forrásához és közel húzta magához. Gondolkodás nélkül belemarkolt a fenekébe. Egy vak világ előnyei, míg csendben van az ember, mindent a kéznek.

Wynne bár negyvenes évei végén járt, nagyon jól tartotta magát és annyira szeleburdi volt, hogy kamaszlánynak is elment volna. Egyszerű, gyermektelen életet élt, családtalanul, gyárban dolgozott, semmi esélye sem volt egy tisztességes öregkort vásárolni magának. Pénzé tette cseppnyi vagyonát, megvásárolta magának a szükséges holmikat és még látóként kivonult a perifériára, ahol a kór hetek alatt utolérte. Ő azonban jól alkalmazkodott, megtalálta a helyét, tisztességgel viselte a nehézségeket.

– Te mit keresel itt? – duruzsolta a lány és huncutul elkezdte becsúsztatni ujjait a nő nadrágjába.

– Hé, óvatosan, te bolond kanca! – nevetett Wynne, helyükre rakta a kezeket és megcsókolta a lányt. – Interjúm van, képzeld, lehet, hogy találtam munkát! Képzeld, még hozzá milyet?

Sweát nem érdekelte. Csak a hülyék dolgoznak, kik valamilyen megmagyarázhatatlan Stockholm szindrómában szenvednek, és úgy érzik, tartoznak még annak a társadalomnak, amelyik kilökte őket magából. Miért kellene bármit is adjon még az ember?

Wynne tudta, hogyan áll hozzá ezekhez a dolgokhoz, úgyhogy nem is várta meg az érvelést, hanem már mondta is:

– Pék leszek! Egész nap csak tésztát gyúrok, és friss kenyérillatban dolgozom, és azt mondták, hogy én is kapok belőle minden váltás után. Gondolj bele, minden nap igazi, friss kenyér és zsömle és fonott kifli! Tán egy kis vajat is el fogok tudni csenni olykor! Képzeld el, vajjas kenyér! Sóval! Nem kell ennünk azt a puffasztott szart, amit küldenek a csomagokban.

Wynnehallota, hogyan gyűl össze a nyál párja szájában és hogyan nyeli le nagy élvezettel. Tudta, a fiatal lány nem helyesli, hogy dolgozik. A vakokat nem fizették ki pénzzel, csak szociális juttatásokkal, amiért, hát...átvételi díjat kellett fizetni. Nem foghatták ki mindig a kövér nőt...

– Gyere, elkísérlek az interjúra, és utána meghívlak valami finomra.

Bedugták egymás farzsebébe a kezüket, Wynne maga elé lökte hosszú, rugalmas botját és elindultak. Már befordultak a sarkon, amikor dallamos füttyszó szólt a környéken, az az érdekes dallam, ami beég az ember emlékezetébe.

– Holnap mondanak választ, mert még várniuk kell a többi jelentkezőt, de azt mondják, nagyon ígéretes vagyok! – újságolta Wynne.

Swea csattanást hallott. Ismerte ezt hangot, ezt a bicepszre csapódó tenyér okozza. Párja ilyenkor kisebb terpeszbe vágja magát, megfeszíti karizmát és másik kezével rácsap, így szokta nyugtázni, ha valami úgy sikerül, ahogy szeretné.

– Aha – válaszolt szórakozottan Swea.

A Téren voltak, ahol különböző bódékban és egyéb tákolt alkalmatosságokban próbálták a vakok felidézni a látó életükben megélt pillanatokot. A lány kinyújtott jobb kezével követte a kötelet és tapogatta rajta a csomókat, keresve a megfelelő standot. Mikor elért a három szimpla és egy kockaboghoz, beállt a sorba.

Wynne beleszagolt a levegőbe és elmosolyodott.

– Jajj, de kedves vagy, aranyom, de igazán nem kell.

– Csitt, estére készítelek elő.

A nő felnevetett.

– Hozd hát a páclevet, hadd puhuljon a vén marha.

– Hé, Pete! Hogy, s mint? – könyökölt fel a pultra Swea.

Az öreg Pete tán sosem fürdött, mert olyan irgalmatlan izzadságszaga volt, hogy azt a tér másik oldaláról is ki lehetett szagolni. De mindenképp elismerendő, hogy ez az izzadságszag sosem változott, egy szemernyit sem. Mindig tökéletesen ugyanannyira és ugyanúgy volt bűdös, ahogy csak ő tudott lenni.

– Nocsak, Swea, mi járatban? Csak nem a tartozást hoztad be?

– Ami azt illeti, de...vagyishogy egy részét. De nagyon szükség volna egy kis szívességre. Valami jobbacskára.

– Mint mindig. De nem fogok neked adni semmit, amíg nem törlesztesz.

– Figyelj, most ezt tudom adni, ez sem semmi. De kérlek, mindenre, amire szent, adj valami tisztességeset és megadom.

Zsebéből elővett egy kis dobozkát, amiben nem zörgött semmi. Az öreg Pete elvette őket, kinyitotta és megtapogatta a belsejét. Valamilyen szivacsba vágott recékben apró fémcsúcsok.

- Ezt hol szerezted?
 - Szóval? Áll az alku?
 - Egyszer a jó szívem fog a sírba vinni, nesze, itt egy feles, s ráadásul nem szintetikus, úgyszólván foglald bele a nevedet az imáidba ma este, taknyos!
 - Ott vagy minden nap, a “mindennapi kenyerünket” részénél! Életmentő vagy!
 - Wynne?
 - Itt vagyok!
- Be se fejezte a mondatát, belekarolt a lány:
- Este kirúgunk a hámból, bébi!
 - Swea, mi ütött beléd, az utóbbi időben meg vagy vadulva! Mit adtál ezért?
 - Ne törődj, cica, gyere, tudok egy jó helyet, azt hallottam, prima a kilátás.

Swea ismerte a portást. Swea mindenkit ismert, akit érdemes volt ismerni. Két vak a Szociális Segélyszervezetek égisze alatt betontömbjének tetején whiskeyzett, szeretkezett, aztán cigarettázott. Az ajtót elbarikádolták egy vascsővel, amit erre tartottak az egyik szellőző mögött, mert olykor a későig dolgozók feljönnek bagózni. Nem akartak senkit, aki megzavarhatja őket.

Mit keresett két vak a nyomornegyed legszebb kilátóján? Csendet és nyugalmat. Odafenn, távol a botladozó, tapogatózó, hangokkal tájékozódó szerencsétlenektől, távol a gépek zajától, eltávolodva az alig hallható, de folyamatosan érezhető, föld alatt munkálkodó gépek rezgésétől, egy sötétben élő nyugalmat érezhetett. Olyasmit, mint amikor egy látó hosszan lehunyja a szemét.

– Tudom, hogy baj van – törte meg a csendet Wynne. – Ismerlek.

Swea hallgatott. Ő itta meg javát a szesznek és kis híján forgott vele a világ. Semmi kedve nem volt komoly témákról, szívfájdító dolgokról beszélni. Bólintott. Fura, de a vakok is tudják, mikor bólint a mellettük ülő. Hallják a nyakuk recsenését, a bőr nyúlását, az inak pattanását.

– Nem kell mondanod semmit. Csak tudd, hogy minden rendben lesz. Nem kell aggódnod semmi miatt – mondta mosolyogva Wynne.

A vakok a mosolyt is meghallják. És a könnyeket is.

Nem pakolt, nem volt amiért. Bár sokáig várt, hogy Wynne elaludjon, úgyszólván tudta, hogy a POD ajtózárodására megébred. Kilépett az ajtón és elindult a sarok fele, hol délután várta a fűttszót. Meg kell szabadulnia. Megőrül ettől a semmitől, egyik egyszerű, megkeseredett nap a másik után. Ilyen, mikor az ember öregekkel van összezárva.

Emlékszik, mit ígértek neki, hogyha háta mögött hagy mindent. Menedék, így nevezték és sokat meséltek róla. Próbálta tettetni a buta vak lányt, hátha elárulják magukat, de nem. Kiszúrták, mert fiatal. Azt mondták, vannak még olyanok, mint ő. Megcsókolja a lábát mindenkinek végre, ha nem olyanokkal kell együtt élnie egy elkerített városrészben, kik büszkölögnek a kenőcstől és úgy gondolják, amiért “tisztességgel ledolgoztak egy életet”, azért úgy fejezhetik be, mint egy rátarti seggfej.

Nem sok reményt fűzött ahhoz a fűttszóhoz, mit jelszóul megadtak neki, hisz az ígért időben elmaradt, akkor meg éppen hajnaltájban ment vissza a helyszínre. El kell vinniük, mert ha nem, ha nem viszik el....

– Sajnálom, hogy nem mutatkoztam idejében, bár azt kell mondanom, hogy az orrom előtt sétáltál el.

– Ki beszél? – forgolódott Swea, pedig pontosan tudta honnan jön a hang. Egy fiatal lány szólította meg, vele körülbelül egymagasságú.

– Tharma vagyok, a kontaktod.

– Te látó vagy, igaz?

Egy pillanatnyi csend következett, s Swea egyből gyanút fogott. Rajta kapta valamin.

– Ez ennél kicsit bonyolultabb. A szemem nem működik, ha erre célzol.

– Honnan tudad, hogy én vagyok, nem szólaltam meg.

– Felismerlek a járásodról, már régen figyelek.

Sweának gyanús volt a dolog. Az elmúlt évek megtanították, hogy bizalmatlan legyen és úgy érezte, minden oka megvan, hogy ismét az legyen, ám...nagyot sóhajtott:

– Mindegy, ha sorozatgyilkos is vagy, csak vigyél el innen. Nem bírom itt tovább.

Tharma bólintott és közelebb lépett. Érdekes illata volt, gépszír, ózon, valamilyen illatszer és egy vegyszer. Megfogta a kezét. Érdes volt és erős, de kicsi és nőies.

– Tudom, mit érzel, s minden bizonyal ijesztő ez az egész, de ha most megbízol bennem, ígérem, megtalálod, amit keresel. Azt azonban tudnod kell, hogy nincs visszaút, aki egyszer átlépi a küszöböt, azt nem engedjük vissza.

“És miért nem?”, kérdezte volna bárki más, de Sweában nem merült fel ez a kérdés. Mióta kitagadta magából a látó világ, azóta csak menekül és gürcöl, túlél és lépked előre, mint valami kibaszott motivációs videó sztárja. Elege volt, nem az életből, nem a túlélésből és a haladásból. Egyedül volt. Jövőt akart. A vakoknak nincs jövője. Nekik csak múltjuk van, mit imádnak, ami előtt leborulnak. Minden szép és jó volt, míg láttak, aztán a csúnya amőba felzabálta a látóidegük és...onnantól nincs egyéb, csak a botorkálás és a kuncsorgás a szociálisoknál egy PODért, vagy a következő segélycsomagért. Nincs jövő, csak mindig a következő adomány, a remény, hogy a következő hetibe nem felejtenek el rakni fogkrémet és WC-papírt, vagy tampont. A tampon, az aranyat ér. Valamiért nem tudatosul a látókban, hogy nem csak nyolcvanas mamák lakják a perifériát.

– Nem érdekel, ha a pokolba is viszel, csak el innen. Be kell vegyek valami piros kapszulát hogy kijussak ebből a mátrixból?

Tharma látszólag nem értette a poént, valószínűleg nem nézett soha régi, földi filmeket.

– Bíz rád magad, és minden rendben lesz.

Sweának nem volt ideje felismerni a vegszerszagozt, ahogy kendőt szorítottak az orrához, mert elájult.

A fejfájás a legrosszabb. Mindig. A szédülés és a hányinger kellemes volt hozzá képest. Az első, amire felfigyelt, az a remegés. Minden remegett körülötte. Nem erősen, hanem mintha valaki becsempészett volna az ágyába egy villanyborotvát. De ez a kis remegés nem az ágyból jött, hanem a falakból. Hallotta, ahogy rezonálnak, ahogy vibrált az anyag körülötte. A másik az elektromosság. Mindenhol elektromosságot érzett, Bár a szőr nem állt fel a kezén, de tagadhatatlan ott volt a levegőben. Ezt leszámítva... csend.

Aztán lap zizzenése. Egy látó? Aztán hallotta, ahogy az olvasó végigcsúsztatja az ujját a lapon, sercegés, aztán szünet, aztán megint sercegés. Miért tapogat valaki egy könyvet?

– Jó reggelt, Swea. Már vártunk rád. Pdraigh vagyok.

Majd kiszökött a bőreből, ahogy egy öregember szólalt meg a könyv fölül. Komolyan? Még itt is vénemberekkel lesz körbevéve?

– Mi történt velem? – nyögte ki a lány a fejfájása mögül.

– Hiba vagy a rendszerben, ezért az kilökött téged. Mi gyűjtjük az ilyeneket. Egykoron mi is ilyenek voltunk.

– Milyenek?

– Koravakok, így emlegettek minket. A látók világa csupa munka és rettegés. Aztán átfordul, belépnek a vakok világába, az pedig reménytelenség, melankólia és halálvárás. A benti világ látó fiatalokra, a kinti világ a vak öregekre van tervezve. Mi nem illünk sehova. Nekünk nincs helyünk ebben a rendszerben.

Swea elgondolkodott. Ez az öreg másnak tűnt, mint a többiek, akikkel eddig kényszerült élni az életét. Nem akart komoly dolgokról beszélni, nem működött még rendesen a feje.

– Ha vak, miért tapogatja azt a könyvet?

– Ó, ez nem akármilyen könyv. Ez egy relikvia, ami még a Földről került ide. Add a kezed.

Az öreg keze puha volt és meleg, ahogy megfogta az övét. Egyáltalán nem ropogtak az ízületei, ahogy odalépett hozzá, nem volt öregszaga és nem lihegett úgy, mint akinek a tüdeje készül felmondani a szolgálatot. A hangján kívül semmije sem tűnt öregnek.

Swea, ahogy ujjai elérték a papírt, sok apró kis döröncöt érzett. Pontszerű dudorok apró halmai követték egymást.

– “Apa, pásztor akarok lenni!”

Swea nem értette mi történik, de szerette a tapintását a papírnak és a pontoknak. Az öreg megértette, hogy tanácstalan, hát magyarázni kezdett.

– Ez egy braille nyelvre lefordított könyv. A földön így olvastak a vakok. A pontokat olvasták, az ujjukkal. Ez még a modern technológia előtti időkből való, de nagyon sokáig fennmaradt. Na de minden bizonnyal kavarog egy csomó kérdés a fejedben erről az egészről, esetleg körbevezesselek most?

– Rosszul vagyok...

– Nem baj, ez a szer mellékhatása. Ha mozogsz, könnyebben kimegy a szervezetedből.

Sweának nem igazán tetszett az ötlet, de hát ők okozták, egyék meg, amit főztek. Ha összehányja magát, az ő bajuk. Felállt és valóban nem lett rosszabbul. Szédült és fáj a feje, de a hányinger javult.

– Fogd csak meg a vállam, s körbevezetlek.

Így tett. Ahogy elindultak, még így, minden nyavalyája ellenére is észrevette, hogy az öregnek igencsak macskajárása van. nem csoszog, nem ver zajt, mi több, a válla csupa csont és izom.

– Új-Dublin alatt vagyunk, a központ környékén, a várost életben tartó gépek alatt. Azt ne kérdezd, miért van ez az alagútrendszer tele termekkel és élőhellyel, talán óvóhely szerepét töltötte be a tervekben.

Swea azon gondolkodott, hogy miért kellett ilyen annak, aki Új-Dublint építette. Mitől félt? Közben úgy a fejfájása, mint a szédülése enyhült.

– Régen élünk itt, mi, koravakok. Talán a kezdetek óta, nem tudom. Van itt minden, amire szükségünk van, jól lehet itt élni. Napot nem látunk, de hát...

Sweának nem volt kedve nevetni, próbálta kifigyelni, mi van körülötte. Hozzáért a falakhoz. Valami speciális ötvözet lehet, mintha fém és műanyag keveréke lenne. A remegés enyhén, de folyamatosan lüktetett bennük. A folyosók nem lehettek szélesebbek három méternél. Igazat mondhat az Öreg? Mi célja lehet hazudni?

– Van néhány kapcsolattartónk, akikben feltétel nélkül bízhatunk, a többiek nem tudják az utat a felszínre. Jobb ez így, mert ha valaha is tudomást szereznek erről a kis szigetről, elárasztják és minket visszakényszerítenek a felszínre. Csúnya világ az, nem kell senkinek.

– Mi a franc ez az egész? Nem értem...

És akkor megértette. A folyosó vége fele közeledhettek, mert egy nagy teremből beszédet hallott, fiatalok beszédét, vidámságot, kockák zörgését, kártyázás hangját és... gyerekricsajt. Lehetséges ez?

Ahogy megérkeztek a terembe, Swea érezte, hogy kitágul körülötte a tér. Rengeteg ember jelenlétét érezte és hangok tucatjai táncolták körbe. És gyerekek visongtak, ahogy szaladgáltak, birkóztak és játszottak.

– Fiatalok, meghoztam legújabb lakónkat. Swea, az új családod.

A lány zavartan állt. Fogalma sem volt, hogy mire számított, de erre nem. Sírt volna, de félt.

Lógatták a lábuk a feneketlen mélységbe. Ez volt az egyik kedvenc időtöltésük, megölelni a korlát hideg vasát és lógatni a lábukat lefele. Egy majdnem üres borosüveg állt Swea mellett. Meztelenek voltak, ő és Kallum, nemrég szeretkeztek. Jó is volt, meg nem is, az a fajta szeretkezés, mikor már egyre kevesebbszer kívánják meg egymást és minden alkalommal kóstálják, hogy ez már nem olyan, mint az elején. De jó volt.

Swea csak szédülni akart egy kicsit a bortól, fenekét hűteni a hűvös padlón és érezni, hogy húzza a mélység. A gondolat, hogy kicsusszanhatna alul és kitudja, milyen mélyen állna meg, valamiért megnyugtatta.

– Mire gondolsz? – kérdezte a fiú.

Swea combjára rakta a kezét.

– Semmire – válaszolta a lány, mert nem mondhatta el, mire valójában gondolt.

A zuhanás járt a fejében. A kiút innen. Békés volt, nem akart meghalni, megvolt mindene, mégis...az elégedetlenség maradt. Immár fiatalokkal van körbevéve, élük az életük, ahogy eddig is kellett volna és valami mégis...

– Érzem, hogy valami emészt. Nekem elmondhatod.

Nem, nem mondhatta el. Kallum rendes srác volt, de...de mi? Mégis, mi miatt nem tud megbízni benne, örvideni, hogy esténként átöleli, hogy élhetnek egy tágas, ötször hatos kabinban, amit úgy rendeznek be, ahogy akarnak, hogy semmi egyéb dolguk nincs, mintsem...törödni egymással és boldognak lenni.

– Azon gondolkodom, hogy honnan jön mindaz a cucc.

Muszáj volt kitalálnia valamit, de az igazat megvallva ez tényleg érdekelte. Minden hónapban szállítmány érkezik. Élelem, használati cikkek, ruhák. Jó minőségű, új dolgok. Nem a szociális osztályoktól jön, az biztos.

– Igen, ezen én is gondolkodtam. Azt mondták nekem, mikor gyerek voltam, hogy az angyalok hozzák, mert Isten törődik velünk.

– Ha törödné velünk, meggyógyítaná a vakokat.

Swea értette is, meg nem is, hogy mi történik itt. A koravakokat összegyűjtik és meghívják ebbe a földalatti Kánaánba, ahol folyik a tej, meg a méz a folyosókon és semmit sem kell csinálni, mert minden hónapban érkezik minden, amire szükségük lehet. Akik itt vannak, azok teljes életet élnek. Sokat énekelnek, táncolnak, beszélgetnek és játszanak, történetekkel szórakoztatják egymást. A fiatalok sokat szeretkeznek, dívik a szabad szerelem, és születnek a gyerekek, és az élet megy tovább.

Mint megtudta, ebben a bunkerben vak sötétség honol. A gyerekek, ki minden biztonnal látóként születnek, sosem tudják meg, hogy milyen a látó világ. Vakságra nevelik őket, ha amúgy is az a sors vár rájuk. Ez megkönnyíti a dolgokat a későbbiekben. Legalábbis ezt mondják.

– Biztos nem ő hozza, valóban, de hát igazából miért érdekelne, honnan jön? Több generáció óta így történik. Bizom benne, hogy ezután is jönni fog.

Kallum kezei megindultak és újból szeretkezést akart kezdeményezni. Sweának felállt a hátán a szőr, semmi kedve nem volt az egészhez. Finoman ellökte magától a fiút, felöltözött és visszament a szobájába. Kissé átfázott, beállt a zuhany alá és magára engedte a meleg vizet.

Bő tíz percig csak érezte, ahogy beborítja a meleg gőz és vízsugárháló, mikor a samponért nyúlt. Utálta ezt a sampont, viszketett tőle a fejbőre. A fél év alatt, mióta idelent tartózkodott, csak ez a borzasztó sampon állt rendelkezésére. Felháborító. Mekkora probléma. Faszkivan. Zuhany után a közösségi térbe ment. Ott felhőtlen énekszó fogadta, valaki gitáron játszott valami furcsa dalokat, amik még bizonyára a Földről származtak. Sokat ittak. A szagok alapján bor és sör dominált. Sokat játszódtak az asztalokhoz ülve, sakkoztak, kockáztak, kártyáztak.

– Hogy vagy, Swea? Kissé búsnak tűnsz.

Padraigh volt az. Mosolygott. Nem láthatta, de biztos volt benne. Padraigh mindig mosolyog. Idegesítő volt.

– Megijesztettél. Persze, minden rendben, csak kikészülök ettől a béna sampontól, úgy viszket tőle a fejem, mintha leégett volna.

– Sajnálom, ajánlom, hogy akkor mosd tiszta vízzel. A hajnak van öntisztító folyamata, ha nem mosod vegyszerrel, egy idő után nem fog zsírosodni.

– Köszönöm a tanácsot, de nem járnék szívesen büdös fejjel.

Megveregette az öreg izmos vállát és elindult valamerre. Fogalma sem volt merre megy. Mint megtudta még az elején, a hely úgy van kialakítva, hogy egy hatalmas körfolyosót formáz, minek közepén fekszik a közösségi tér, s minden irányba sugarak szelik át, amikből a kisebb termek nyílnak. Nem lehet benne eltévedni, bármerre indul az ember, a végén a központba kerül. Milyen csodálatos, mintha vakoknak tervezték volna. Emellett az sem fért a fejébe, hogyan lehet odalent vaksötét, mégis meleg és működő gépezetek. Mert ha egy bunker nem működik, akkor ott meleg víz sem folyik a csapokon, ha pedig működik, akkor legalább a vészvilágítás funkcionál. A hülye se érti, hogy van ez, de érdekes módon épp mindenki tesz rá magasról. Ennyi lenne az emberi élet? Meleg, étel, sör és egy kis zene? Mindez elég, hogy a fiatalokat életben és boldogan tartsa?

Gyerekricsaj közeledett, Swea pedig megszapora a lépteit. Generációk nőttek fel itt. Senkinek se tűnt fel, hogy ez egy kibaszott Édenkert?

A csomagosztást mindig jókedv kísérte. Senki se beszélt róla, de tudták, hogy pontosan harmincad nap melyik órájában lesz ott. Azt is lehetett mondani, hogy egy kis kultusz működött, mint valami csoda körül, mit nem szabad megzavarni, nehogy szétfoszoljon, mint valami délibáb. Rendezett sorokban vonultak mindahányan, a bunker egyik zárt szegletébe, hol minden hónapban megjelenik. Padraigh ment előre és nyitotta ki az elektromos zárat, aztán ötösével mentek be és kaptak kézhez egy-egy dobozt egy hatalmas raklapról. Egyikben piperecuccok, másokban élelmiszer, harmadikban ruha volt, később, a közösségi térben osztották szét egymás között.

Sweának ez annyira idegennek és művinek tűnt, hogy sírni tudott volna, felkiáltani, hogy “Vakok vagytok? Nem látjátok, hogy nem stimmel valami?!”...

– Vakok vagytok? Nem látjátok, hogy nem stimmel valami?! – hallotta saját hangját. Remegett a felindulástól. – Nem látjátok, hogy *mennyire* nem stimmel itt valami?

A mélységes csend megijesztette, ami a társaságra telepedett. A vakok tudnak csendben ülni. Idegesen földhöz verte a csomagját, amiben valami folyadékot tartó palackok lehettek. Az egyik kihasadt. Sampon volt, egy új fajta.

– Hát normális ez? Valaki gondoskodik rólunk, bezárt rabokról és...

– És? – kérdezte Tharma, s valami fenyegető volt a hangjában.

– Hogyhogy és? És ez nem normális!

– Vakok vagyunk, Swea, de nem hülyék – sóhajtott Kallum. – Mi normális akkor? A látók világa? A munka és félelem világa? Vagy a vakoké, ahol a reménytelenség és a halálvárás az

úr? Itt, ebben a kis szegletben rajtunk áll, hogy mihez kezdünk az élettel, hogy hogyan viseltetünk egymás iránt...

– Kibaszottul nem kezdetek semmit az élettel, csak kártyáztok, zenéltek és isztok egész nap! Mintha leplet rántott volna le megcsapta az alkoholgőz mindenkinek a szájából. A sajátjából is. Ahogy felkelt, a szokásos ír kávéjából kihagyta a kávé. Talán ezért volt szókimondóbb a szokásosnál? Mikor lett ez normális itt mindenki számára?

– Swea...– kezdte volna Padraigh.

– Hagyj, öregember. Hullák vagytok mindahányan. Tudjátok mit ígértetek nekem? Egy jobb helyet. Ez pont olyan dögszagú, mint a fenti, csak itt ingyen osztják a piát. Igazán számottevő fejlődés.

Elszaladt. Senki se állta útját.

Érezte a mélységet. Lehet érezni a húzását, mintha ott a gravitáció erősebb lenne. A hülyebiztos bunkerben nem tudni mit keresett egy mély akna, de senkit sem érdekelt. Sweát igen, de épp kapóra jött. Odalenn van a válasza mindenre. A korlát a nyakáig ért, meg tudta mászni, gond nélkül, csak átlendül és...

– Semmit nem oldasz meg, ugye tudod?

– Ó, Padraigh, mi a francot akarsz megint? – mondta könnyörgőn Swea. A sírás kerülgette.

– Beszélj hozzám, s ha mindenképp ragaszkodsz hozzá, válaszokat is kapsz. De mint legutóbb, csak előre mehetsz, vissza soha.

Swea elnevette magát.

– Ez olyan, mint a viccben, mikor az ember lemegy a pokolba, ott pedig ugyanezt mondják neki. Először egy jéghideg medencében áznak az emberek. Gondolja, ez nem jó, továbbmegy. A következőben főnek a forró lében. Ez sem tetszik neki, de figyelmezteti az ördög, hogy nem jöhet vissza. Továbbmegy. Ott az emberek egy pöcegödörben áznak és cigarettáznak. Nézi, langyos a víz, bűdös van, de végülis... bemászik, s még el se helyezkedett, szól a felügyelő ördög, hogy “jól van fiúk, vége a cigiszünetnek, alámerülés!”. Szar vicc, mint ez az egész.

Padraigh nem válaszolt, csak mosolygott, minden bizonnyal mosolygott, mert mi a bánatot csinálhatott volna egyebet?

– Mit szeretnél, Swea?

– Mi ez az egész? Miért tartanak itt minket, mint valami háziállatot? Mi a lényege?

Padraigh hallgatott egy darabig, aztán csak ennyit mondott.

– Ti vagytok a járulékos veszteség. Hiba egy tökéletes rendszerben, kiket nem tudtam kiküszöbölni. A kór hamarabb emészt fel benneteket, hiába minden erőfeszítésem. Tudom, hogy nehéz. Gondoskodni akartam rólatok.

– Mi? Miről beszélsz?

– Én vagyok a Védelm... nem, jobb ha nem megyünk bele. Hosszú és humortalan történet. Inkább mondd el, mire vágysz. Fenti világban nem talátd helyed. Idelenn sem tudtál nyugton ülni, ahol mindened megvolt. Mire vágysz?

Swea először erőltetni akarta a válaszokat, de aztán legyintett.

– Én csak menni akarok. Menni. Nem egyik kalitkából a másikba. Nem a fenti világgal volt a bajom. Hanem az egy helyben toporgással. A belenyugvással. Nem akarok minden nap ugyanúgy felkelni és ugyanazt csinálni. Élni akarok. Tapasztalni. Eldönteni, hogy mit csinálok. Nem akartam oculus lenni. Nem akarok vak lenni. Szabad akarok lenni. Ennyi.

– Biztos vagy ebben? A vándorok élete magányos tud lenni.

– Az életem eddig is magányos volt. Az emberek tették azzá.

Egy darabig csendben álltak. Padrigh törte meg a csendet.

– Gyere, kikísérlek.

Némán sétáltak a bunker egy eddig ismeretlen része felé. Swea nem hitte, hogy van ilyen, de Padraigh meglepte. Fura szagokat kezdett el érezni és valamilyen légmozgást. Fogalma sem volt mi történik, amikor az öreg Padraigh megölelte. Annyira váratlanul érte, hogy megszólalni sem tudott.

– Annyi számítás és mit sem ér az egész, mikor emberekkel kell dolgozni. Bár töredelmesen bevallom, ez az eshetőség is szerepelt a kimenetek között. Parancsolj.

Az öreg két kártyát nyomott a lány kezébe.

– Mi ez?

– Egy kis útravaló. Egy bankkártya és egy a Gárda által kibocsátott menlevél. Szabad vagy, amennyire csak szabadnak lehet lenni az Avalonon.

Swea csak hebegett és habogott. Egyszerűen nem értette, mi történik vele. Hallotta, ahogy Padraigh elmosolyodik, s betuszkolja őt egy felvonóba.

– Odafenn majd te is el fogsz szűrni dolgokat. Sok embert megbántasz és ártasz olyanoknak, akik nem érdemlik meg. – Az ajtó elkezdett becsukódni. – A pokolba vezető út is csupa jóindulattal van kikövezve. Mi is lefektettünk akaratlanul néhány követ, ne felejtsünk el adni egy pohár vizet a szomjas kubikusoknak.

A vasajtó csattanása volt az Istenhozzád.

A. M. Aranth: Hope karácsonya

– Te milyen terhet cipelsz? – kérdezte együttérző arccal az öregasszony.

Én éppen egy tábortűz mellett ültem a kőkemény földön, semmim sem volt, csak a hátizsákom és a pokróc, amit a vállamra terítettem, de végre levehettem a bakancsom és egy meleg kőnek toltam a talpam. Ötletem sem volt, hogy erre a hirtelen jött hülyeségre mit válaszoljak.

Milyen terhet cipelek?

Na jó, lehet, hogy ez egy rossz pillanat arra, hogy mesélni kezdjem a történetem.

– Te meg mit cipelsz? – állított meg felém nyújtott tenyérrel a testpáncélos gárdista.

Ennyire nyilvánvaló volt, hogy van nálam valami?

Mindegy, én jól nevelt lány vagyok, ha kérdeznek, válaszolok, szóval előhúztam a gurulós kofferből a lefűrészelt csövű shotgunt, és célzás nélkül elsütöttem. Mögöttem vagy száz másik falkatag rántott fegyvert és nyitott tüzet a gárdistákra – így kezdődött meg Új-Dublin karácsonyi megszállása. Aoibheann Kane és a nehézpáncélos kontingens egy-két tagja a Tű csúcsáig feljutott, úgy hírlík.

Mi nem. Mi voltunk az elterelés. Mi voltunk a golyófogó.

És ez teljesen meg is felelt nekem – amikor kifogytam skulókból, két kézre fogtam az Annun Kutyái lobogót, amit valaki elejtett, és azzal rohantam előre.

És akkor hirtelen megtudtam, hogy minden, amit hittem, hazugság.

De talán ez sem olyan jó pont a belépésre.

– Mit cipelsz, aranyom? – A kövér, izzadságszagú fickó járni sem tudott, olyan részeg volt. És persze tudta, mi van nálam, ő küldött el még két üveg borért.

A gazdám volt. A szememmel látott.

Most éppen önmagát, de akarata egy pillanat alatt a fali tükör felé rántotta a fejem. Ebben a lakosztályban minden falat tükrök borítottak. Itt engem akart látni.

Az, hogy én is látom magam, ugyanis egy különálló emberi lény vagyok, az nem érdekelte.

Nem ember, nem személy. Oculus. Tetszenek még emlékezni, vagy túl régen volt?

Magamat méricskéltem, mert ezt akarta. Persze semmilyen ruhát nem viselhettem, ma lazulós estét tartott a tulajdonosom.

Nem volt véletlen, hogy annyian kölcsönkértek tőle a, khm, *barátai* közül. Szép lány voltam, sima bőr, hosszú lábak, kecses alkat. Hullámos, sötét haj, hozzá kék szem.

Halott szem.

– Érezz már valamit, te kis kurva! – Ökölrel a bordám alá vágott. A fájdalom fátylat borított az arcomra és összeráncolta, de az idegen akarat nem hagyta, hogy akár csak megmocsanjak.

De a szemem dühös volt. Éktelenül dühös.

– Na végre – röhörészett a gazdám, és markolászni kezdett, ahol csak ért. Redőkben aláomló haj, sápatag bőr, öszülő szőr.

És én néztem, az ő parancsára árgus szemmel néztem mindent a tükörben, mert látni akarta, hogy hogy festek, amikor...

Á, térjünk inkább vissza az öregasszony kérdéséhez. Attól jóval kevésbé akarok újabb véres csíkot húzni az alkaromra egy késsel.

Mit késsel, egy rohadt nagy karddal.

Az egész falka várakozóan pillantott rám. Zavart. Vállat akartam vonni, de az azt jelentette volna, hogy nyugtázom: elhangzott a kérdés.

Szóval csak néztem a lábujjaim közt átragyogó narancssárga lángokat, és élveztem a forró bizsergést a talpamban.

– Kezdem akkor én – mosolygott kedvesen a vénasszony. – Én nem tudom elfelejteni azt a karácsonyt, amikor megtámadtuk Új-Dublint. Ami pedig teher, hogy nem tudom megbocsátani magamnak, az egy külön esemény. Ott álltam bevásárlókosárral a kezemben a gárdista őrháznál. Fiatal gárdista, szinte gyerek még. Azt kérdezi a társától, hogy mi ez a zaj. Hallja a tankjainkat, amik közelítenek. Felém fordul. Látja rajtam. Érzi. Én rántok előbb pisztolyt. A homlokára tartom. Felemeli a kezét. Nem akar harcolni. Nem akar meghalni.

Csend.

– És? – kérdezi Tommy, az örök tapintatos.

– Meghalt – feleli halkán az öregasszony.

– Egy gyilkosságot nem bírsz letenni? – kérdi hitetlenkedő éllel Moriko. A neve japán, a haja vörös. Nem festi.

– Ez nem egy gyilkosság volt, Mori. Nem kellett volna megölnöm. Csak... féltem. Felpörögtek az események. Nem... nem tudtam megállni. És ez fáj. A fiam lehetett volna. De még csak nem is a halála bánt igazán. Hanem az, hogy ok nélkül történt. Hogy gyenge voltam. Nem bírtam életben hagyni.

– Vérszegény vagy, Tenacity – morogta a vöröshajú lány.

– Miért, te milyen terhet cipelsz, Mori? – mordult rá Veol. Fiatal srác volt, talán tizenhat, ha lehetett. A légynek se tudott volna ártani, legalábbis elsőre ránézésre ezt hitted. De valahogy csak bejutott Annun Kutyái közé...

A vörös lány idegesen a kabátja zsebébe nyúlt, előhúzta a laposüvegét, és belekortyolt. A tűzön nagyokat recsegett a majvirkéreg.

– Én semmit sem bánok – felelte végül némileg megszelídülve. – Isten a tanúm, amit tettem, vállalom.

– Nem ez volt a kérdés – mondta neki Tommy –, hanem az, hogy milyen terhet cipelsz. Mind itt vagyunk, és okkal. Szóval mesélj.

– Hope-nak se kellett – intett felém idegesen Moriko.

– Csak hátra soroltuk – Tenacity megértő mosollyal biccentett feléje.

– Volt egy fiú – köpte Moriko pár másodperc hallgatás után. – Collum. Tizenkilenc voltam, amikor megkérte a kezem. Igent mondtam. A nagy piacon ismerkedtünk meg, a nyolcas zöldségesnél dolgozott. Én is ott segítettem ki, miután Aoibheann Kane-t elvitték.

– Hosszú – morogta maga elé Tommy.

– Anyád – szisszent fel Moriko. – A terhem az, hogy az esküvőnk előtt öt nappal jöttem rá, hogy a főnök lányát kúrja. Méghozzá több, mint egy éve csinálta. Miközben összejöttünk. Miközben megkérte a kezem. Mert... azt hiszem, én... én nem voltam elég.

– Elég mi? – kérdezte gyengéd hangon Tenacity.

– Elég jó nő? Elég szép? Elég jó szerető? Vagy csak simán elég érdekes? Egyszerűen elég? Honnan tudjam! Ezt a terhet cipelem, basszátok meg. Nem vagyok elég. És most hagyjatok már a fenébe!

Dühösen belekortyolt az italába, és kézfejjével törölte le a könnyeit.

– Veol? – fordult a kölyök felé Tenacity.

– Nekem fáj – vont vállat a fiú.

– Micsoda? – kérdezte Tommy.

– Az, ahogy mennek a dolgok. Utáltam az oculus-rendszert. Utálok azt, ami azóta van, hogy elbukott. Utálok Új-Dublint. Utálok Truth Dunnt. Utálok Annun Kutyaít. Utálok a háborút. Utálok a Féotsuki Konzertnt. Utálok a gépurakat. Utálok, hogy nincs semmim. Utálok azokat, akiknek van valamijük. Utálok, hogy senki észre se vesz engem. És utálok, hogy utálok mindezt. Szar ember vagyok tőle. És nem akarok az lenni. Fáj. És utálok már fájni.

– Semmi tragédia? – kérdezte Tommy.

– Már azon túl, hogy anyámék eladtak oculusnak? És hogy megszöktem a műtét előtt, és Annunnál bujkáltam hét éven át? Nincs. Mindenképp kell valami nagy tragédia ahhoz, hogy az ember szenvedjen?

– Nem – susogta lágyan Tenacity. – A szenvedés soha nem keres indokot vagy okot. Csak felüti a fejét valahol, és utána épít magának bástyákat a lélekben.

– Faszág – kacarászott Tommy, és elkezdte összerakni a pokrócára kiterített, szétszerelt, kitisztított puskát.

– Világosíts hát fel, hogy te milyen terhet hordozol! Hadd röhögjünk rajtad is! – lökte oda Moriko.

– Volt a munkahelyemen ez a japán lány – kezdett mesélni a fickó. A negyvenes évei közepén járhatott, szerintem sokan sármosnak találták volna a deres haját, borostáját, széles vállát. – Az irodán dolgozott. Aktákat tologatott, tudjátok. Semmi extra, de mindenért őt vették elő, ha baj volt, szóval folyton ott ült és csinálta a dolgát. Mikor mi indultunk haza, leállítottuk a gépeket, az ő ablakán még mindig fény szűrődött ki. Hívogatóan. Értitek.

– Nekem nem tetszik, merre halad ez – jegyezte meg Moriko.

– Engem hívott, úgy éreztem – folytatta Tommy. – Minden este hívott.

– Beteg fasz – sziszegte a vörös lány.

– Egyik este fel is mentem hozzá – magyarázta Tommy. – Ennyi idő után már... muszáj volt.

Kattanva összeállt a kezében a pisztoly, ahogy az utolsó alkatrész is a helyére került.

– De tévedtem – mondta halkán Tommy. – Ahogy ott hevert a földön, és rám nézett, rájöttem, hogy nem engem hívott. Nem játékból tiltakozott, amikor bementem hozzá. Nem csak mondta, hogy ne. Komolyan gondolta. Én mégis... én mégis. Ostoba voltam. Nem láttam. Annun ragadott el a holtteste mellől. Nem engedte, hogy vezekeljek azért, amit tettem. Pedig készen álltam. És készen állnék ma is. De ilyesmit nem lehet csak úgy jóvá tenni.

– Nem tudtam a múltadról – közölte Tenacity. – Lesz ebből probléma?

Tommy arca elkomorodott.

– Figyeltél arra, amit mondtam?

– Lesz ebből probléma, vagy sem?

Farkasszemet néztek.

Tommy fordította el az arcát.

– Nem – suttogta. – Nem lesz.

Moriko elkapta a pillantásomat. Ő nem volt erről meggyőződve. A kezével mutatta, hogy figyeljünk egymásra, hogy ne legyen baj. Bólintottam. Veol minket nézett, ő is biccentett.

– Hope? – fordult felém Tenacity.

– Ja?

– Te milyen terhet cipelsz?

Belegondoltam. Mit mondjak?

Hogy én is gyilkos vagyok?

Hogy éveken át nem volt egy nap, hogy ne lett volna rajtam néhány kék-zöld folt?

Hogy hetente legalább egy éjszakán megerőszakoltak, néha többen is?

Hogy tudom, hogy szinte biztosan soha nem is lehetne már gyerekem?

– Te gyilkos vagy, Tenacity – mondtam végül. – Moriko, te elhagyott vagy. Veol, te elégedetlen depressziós. Tommy, te bűnbánó. Tudjátok, én mi vagyok? Szép.

Na, erre nem tudtak mit mondani.

Behajlítottam a lábujjaimat. A lángok forrósága beléjük harapott.

– Ez az én terhem. Rám néz valaki, és tudjátok, mit lát? Egy jó bőrt. A férfiak vágnak rám. A nők irigyek rám. És mindenki azt feltételezi, hogy körülöttem aztán biztos sokan legyeskednek. Nekem milyen jó. Mert tetszem. Mert akarnak engem. De tudjátok, mit akarnak? Rohadtul nem engem. A testemet, azt igen. De én nem a testem vagyok.

Én a szemem vagyok. A dühös, kék szemem. A testem megronthatják kövér férgek, mindent elvehetnek tőlem, de a szememet nem bántják. Nem bánthatják.

Lehunytam a szemem egy pillanatra.

– Én Hope vagyok – csikorogtam. Észre se vettem, mikor indultak meg a könnyeim. – De Hope-ot nem látják. Csak a szép nőt látja mindenki. És azt gondolják, hogy attól, hogy szép nő vagyok, másra se vágyom, csak hogy valaki észrevegye a szépségemet, szerelmes legyen belém és a többi. Hát, pedig nem! Szóval ez az én terhem, amit cipelek. A szépség terhe.

– Inkább lennél csúnya? – kérdezte hökkenten Tommy.

– Hallottad, amit mondtam? Hope akarok lenni. Nem szép, nem csúnya, nem egy test. Hanem Hope. Én. Mindegy, hogy férfi vagy nő, és annak milyen. Én akarok lenni én.

– Egyszerű – vélte Tenacity támogatónak szánt vigyorral. – A kabátoddal se azonosít senki attól függetlenül, hogy szép vagy nem az. Viselned kell a szépségedet, Hope, mint egy kabátot, de nem hagyhatod, hogy meghatározza azt, ki vagy. Márpedig most hagyod, mert aszerint gondolsz magadra, hogy az emberek szépek tartanak. Ha ezt...

– Menj a fenébe, Tenacity! – hördültem fel. – Mi vagy te, pszichológus? Ha befejeztük a terápiás csoportot, akár alhatnánk is, holnap tudtommal csatába megyünk.

Dühösen dobtam pár ágat a tűzre, aztán hanyatt is dőltem a földre. Magamra húztam a pokrócot, de még hosszú percekig csak bámultam a lábujjaim között átpislogó lángokat.

Viseljem kabátként.

Kösz.

A moha lepte sziklák között hasaltam, mellettem Tenacity a digitális messzelátóval kémlelte az épületet. Zavart, hogy a többiek a hátam mögött vannak – főleg Tommy, akiről tegnap éjjel óta tudom, hogy erőszaktevő. Ragadozó. A legrosszabb fajta, beteg ember, amilyen a gazdám is volt.

Nem akartam tudni, mit néz, az óceán fölé nyújtózó gyöngyháznál fehérebb falú épületet, vagy az én seggemet. Azt akartam, hogy ne is érdekeljen, mit néz. De nem ment.

A testemről van szó. És a jelek szerint az nem egy kabát.

Micsoda elcseszett világ ez. Már én magam sem tudok Hope-ként gondolni magamra, hanem csakis egy szemrevaló lányként.

Idegesen kikaptam a távcsövet Tenacity kezéből és belenéztem.

A hatalmas, hat emeletes, fehér építmény úgy tört ki a szürke sziklából, mint egy elfeledett istenség ujja, amellyel keletre, a végtelen óceán felé mutatott. A falak lekerekített íveit magas ablakok törték meg, a tetejét pedig fény felé forduló napelem-virágok borították. Fekete oszlop tört közülük a magasba: jelzavaró pózna, Daniel Féodric kétségkívül zseniális találmánya, amely minden digitális jelet érthetlenségbe torzított és minden gépet, legyen az tankméretű harci robot vagy nanoszintű kémndroid, azonnal tönkrevágott.

Maga az épület nem volt egy nagy erődítmény. Kutatóközpont volt, egy névtelen tudományos labor, amit Féodric épített nagy titokban évekkel ezelőtt. Mégis lehetetlennek tűnt bejutni. Egyetlen kapu vezetett be a szárazföldről. Nem kérdés, bizonyára őrzik.

Egy nagy szikla fedezékébe húzódtunk, és összefoglaltam, mit tudunk.

– Hajnal óta figyeljük ezt a helyet. – Igyekeztem nem remegni. Órákat feküdtünk a vízpermetben, a ruháimból facsarni lehetett a mohaszagú, koszos vizet. – Senki nem jött ki, és senki nem ment be. Összezseng az Utolsó Parancs információival. Ez a létesítmény önellátó, azaz nincsenek szállítmányok, amivel be tudnánk osonni. Több, mint száz méter magasban nyúlik a tenger fölé az épület, szóval esélytelen, hogy arról bejussunk.

– Haza akarsz menni? – kérdezte riadtan Tommy.

– Meghalni semmiképpen sem akarnék – feleltem erre.

– Te hülye ribanc, felfogod, miről beszélsz? – fakadt ki a férfi. Mindenki összerezzent, ennyire még soha sem tűnt labilisnak.

– Semmi szükség erre a stílusra – csitította Tenacity.

– Már hogyan lenne! Egy éve kergetjük ezt az álmot! – csattant fel újra Tommy. – Egy éve hallgatjuk ennek a csajnak a lázálmaikat egy utolsó parancsról, egy utolsó küldetésről, amit Fényhozó adott neki. Én nem kérdeztem, csak jöttem. Ahogy ti mindnyájan. Szóval, idefigyelj, kedves Hope, nem fordíthatsz vissza minket.

– Nem azért jöttetek velem, mert bármit ígértem – védekeztem. – Azért jöttetek, mert *ennyire* elcseszett emberek vagytok!

– Ez igaz – mondta Moriko meglehetősen higgadtan. – De mi lenne, ha eldönthetnénk veled együtt, nem próbálnánk-e esetleg mégis meg valamit ezzel a betöréssel kapcsolatban? Én nem csak azért jöttem, mert engem már sehol sem vár semmi, hanem azért is, mert úgy hittem, nem egy újabb diktátorra cserélem le az előzőt.

Hát jó, akkor mégis csak térjünk vissza arra, hogy mit is cipeltem be Új-Dublinba azon a végzetes karácsonyi napon.

Ugye, megtámadtuk a várost. Persze, a Gárda végül győzedelmeskedett. Én nem igazán terveztem túlélni a csatát, de ahogy rohantam előre Annun lobogójával a kezemben... Nos, megtudtam, hogy hazudtak nekem.

Ugyanis Annun szólt hozzám. Kiadta az Utolsó Parancsot. A fejemben. Holott a kupolámat kivették, elvileg senki nem törhetett be a fejembe többé...

Mégis megtörtént. Valamit benne hagytak a koponyámban, amin keresztül a rohadék bejutott a gondolataim közé. Sőt, hagyott is maga után dolgokat.

Alaprajzokat. Térképeket. Információkat. És egy ígéretet. Egy ígéretet, hogy ha megszerzem, amit ezen a helyen Féodric emberei készítettek, akkor olyan fegyvert kapok a kezembe, amilyennel senki sem rendelkezik az Avalonon. Egy fegyvert, amivel egy személyben is megálljt parancsolhatok a káosznak, ami felfalja a bolygót, amióta tavaly Truth Dunn és Kaled Merritt egymásnak ugrott karácsonykor.

Egy fegyvert, ami lehetővé teszi, hogy visszaadjam a kölcsönt.

Megparancsolta, hogy tegyem meg azt, amire épp készültünk itt a tengerparton.

Úgyhogy beleállítottam egy virágosládába a zászlót, és kifordultam Új-Dublinből. Élnem kellett. Szükségem volt a fegyverre.

El kellett lopnom Natát.

Úgyhogy mindent elmondtam a körém verődött, megtört elméjű, keserű idiotáknak.

– Akármilyen is legyen ez a Nata pontosan – fejeztem be –, elég nagy erőt képvisel ahhoz, hogy Féodric mindenki, még az Avalont uraló bolygóintelligencia előtt is el akarja rejteni.

– Nagyon jól sikerült neki, mondhatom – morogta Moriko.

– Szerencsénkre – tette hozzá lágyan Tenacity.

– De most kissé meg vagyok löve – ismertem be. – A Fényhozó információcsomagjában erről nem volt szó. Egy betörést emlegetett, nem egy épületet, ahova lehetetlen betörni.

Esélytelen, hogy felmásszunk azokon a sziklákon az építmény aljáig. Az még hagyján, hogy az óceán egy-egy hulláma tíz-húsz méter magasságig megnyalja a sziklafalat, ha a viharos szél felkorbácsolja (az Arashino Ken és a fölötte tomboló ősi vihar nincs kétszáz kilométerre ide), de egyikünk sem a sziklamászó képességeiről híres. Felszerelésünk sincs.

– Elterelem a figyelmüket – vetette fel Veol. – A kapunál. Hányan lehetnek? Tommy elég jó lövész, négyet biztosan leszed a távolból, mire...

– Ez nem öngyilkos küldetés – sisteregtem. – Előre mondtam, semmi hősködés, semmi halál. Nem akartatok egy diktátor alatt szolgálni, egy felelőtlen parancsnok alatt sem fogtok.

– Legalább várjunk sötétedésig – kérte Tenacity is. – Addig figyeljük őket.

Nem igazán volt ínyemre ott várni a nyirkos hidegben, de féltem, hogy a végén még agyonlőnek, ha nem engedek... úgyhogy kicsit közelebb lopakodtunk, majd tovább lapítottunk a sárban és vártunk.

A délután közepén már annyira éhes voltam, unatkoztam, és átfagytam, hogy magamhoz intettem Morikót és pár száz méterre megközelítettük az épületet, míg Tommy összeállította mesterlövészpuskáját, Tenacity pedig a távcsövön át követett minket.

Innen már remekül ráláttunk a bejáratra is. Hatalmas fém kapu, amit robbanószerkeken kívül nem sok mindennel tudtunk volna kinyitni. Ennyit a csendes betörésről. A kapu előtt összegyűlt száraz majvirlevelek, por és majvirvirágok mennyiségéből egyértelműen látszott, hogy nem nagyon nyitották ki a közelmúltban – talán hónapok, akár évek óta.

Azért lapítottunk itt egy darabig a másik lánnyal, hátha látunk valamit. Kicsit el is bóbiskoltam (Tommy vallomása és a kabátos faszág után rohadtul nem jött álom a szememre), és arra ébredtem, hogy Moriko rázza a vállamat. Felpillantottam.

Nem hittem el, mekkora mázlink van.

Az épület oldalában kinyitottak egy ablakot, és két fehér köpenyes alak egy harmadik embert közrefogva lépett oda.

– Nulla-nulla-hatvanegy alany – olvasta fel egy papírról az egyikük. Hiába, a falon félig kibújva az ő gépeiket is szétbarmolta volna a zavarófelhő, maradt a kőkorszaki papíros megoldás a csuklóterminálok helyett. – Dr. Tilabar személyi oculusa. Immun túlreakció, érzelmi labilitás. Alkalmatlan jelölt, beépülés lehetetlen.

– Kár érte – vélte a másik doki. – Pedig használható kis muff.

– Kérem – nyöszörögte a középső alak, mindnyájunkat meglepve. – Ne...

Csak most volt időm szemügyre venni őt. Seszínű szőke haja csatakos, feje hátulja és tarkója merő vér, ami átáztatta hálóingét is. Annyira kész volt, hogy a fejét sem bírta felemelni.

– Ja, az – bólított az első férfi, és mintegy mellékesen kilökte a semmibe a lányt.

Na most, tudod, láttam én már sok mindent, és tudom jól, hogy ha kilöknek egy száz méteres magasság fölött, akkor sikoltasz. Kapalóazol. Ezek ösztönös dolgok. A szerencsétlen félholt lány úgy zuhant le, mint egy rongybaba, vagy mint aki egyenesen várja a csattanást a sziklákon.

Beleremegtek a csontjaim a hangba, ahogy földet ért.

– Remélem, a hatvankettes alanynál a megnövelt antihisztamin adaggal meg hormono... – Az ablak csattanva csukódott be, kizárva minket a további beszélgetésből.

Összenéztünk Morikóval. Zöld szemében düh viharlott, pillantása halált ígért.

Mintha tükörbe néztem volna.

Ugyanis a meggyilkolt oculus-lány nem csak a kupolájából vérzett. Hiába, valamelyik doktor *úr* használható muffnak ítélte meg.

Mint engem, annak idején a polgármester *úr*.

– De azt mondtad, hogy nem ostromolni jöttünk – tárta szét kezét Tommy. Veol eddig szótlánul ácsorgott a háttérben, de most nem bírta megállni.

– Létezik bármi a világon, ami neked megfelel, Tommy? Mármint a japán lányokon kívül, persze.

Tommy olyan arccal pillantott rá, mint akit tőkön rúgtak. Meg is érdekelt volna. Ezen a ponton elhatároztam, ha visszatérünk és mind életben vagyunk, nem nyugszom, amíg be nem börtönzik azért, amit tett. Talán még a magas pozícióba jutott barátomat is felkeresem majd, hogy lecsukassam.

De most még kellett a fickó.

– A terv megváltozott – szögeztem le. Az alkonyi fényben már bátran, két lábon dideregve magyaráztam el, mi lesz.

Bólogattak.

– Még nem mondtad, miért gondoltad meg magad – jegyezte meg a végén Tenacity.

– Ja, eddig nem akartál vérontást, csak egy betörést – mondta Veol. – Mi változott?

Vér csorog az oculus lány combján, végig a lábszárán

Düh

– Annun Kutyái vagytok és félték a vértől? – csikorogtam. – Ennyire beszari bandát! Az iskola színjátszó-körében beleválóbb gyerekeket lehet találni nálatok!

Megbántottnak tündek. De egy idő után mindenki megbántottnak tűnt, akivel beszéltem, szóval ez nem újság.

– Csináljuk – csapott a tenyerébe Moriko.

Így találtam magam alig fél órával később hatvan méter magasban egy sziklafalon, biztosítókötelek, csákányok és bármi segédeszköz nélkül.

Moriko mászott elől, ő teljes kiképzést kapott a Mizutaka-tó környéki hegyek között. Elég biztos kézzel találta meg a kapaszkodókat, és mivel termetre is pici volt, nem aggódtam, hogy mi lesz, ha rám esik. Persze ez irracionális, egy kisebb kő is simán levert volna arról a falról, de mégis csak biztatóbb egy apró lány után mászni, mint egy kétajtós szekrényt követni. Lélekben biztosan. Én követtem, mert bíztam benne, hogy bírni fogom.

Tévedtem.

Kínkeservesnek bizonyult a mászás, az idő java részében csak lógtunk és kerestük a következő kis kiszögellést, amibe akár csak az ujjunk hegyét beakaszthattuk. Húsz méternél dőlt rólam az izzadság. Harminc méternél már vézett a kezem. Hatvan méternél remegett a karom. Kilencven méternél már egyetlen dolog volt csak, ami életben tartott.

Vér, vér a combján

Düh

Oké, ez kettő. De eléggé összefüggenek.

Alattam pár méterrel Tommy újra és újra leszögezte, hogy szerinte mind meg fogunk halni, Veol pedig sziszegve intette folyton csendre.

Hiszen már megközelítettük az épületet.

Aggódva néztem fel. Kis híján hátratört a nyakam.

Moriko az épület alatt nagyjából egy méterrel megállt, és a távolságot méricskélte.

– Hope – szólt le –, ha meghalok, ne vedd magadra, jó?

– Nem halsz meg – nyögtem fájdalmasan.

– De ha igen... akkor tudd, hogy én is ezt akartam.

Felhúzta a lábát maga alá, és két keze közé, a sziklakiugróhoz nyomta a lábujjait.

– Itt a Mori, hol a Mori – nevetett idegesen, aztán elrúgta magát a kőről...

És nagyot nyögve kapta el a semmi fölé kilógó épület peremén végigfutó csővezetékét.

– Hát ezt én meg nem csinálom – hördültem fel.

– Elkaplak – biztatott Moriko.

Miközben két kézzel kapaszkodott, és a karja ugyanúgy remegett, mint az enyém.

– Ja, igen – sziszegtem.

A halálfélelem nem olyan, mint a többi. A félelemtől általában rohansz, futsz, támadsz. A halálfélelem megfagyaszt.

Hát engem még soha nem fagyasztott meg annyira, mint aznap.

Moriko a szemét forgatta, ismét csak felhúzta a lábát és felém nyújtotta a bal kezét.

Ezt látva nem bírtam tovább.

Mondtam valami olyat, ami még Aoibheann Kane-nek is a becsületére vált volna, felhúztam a térdem és ugrottam.

Elkaptam a csövet, de Moriko a biztonság kedvéért csak odakapott és csuklón ragadott.

– Mondtam én – biccentett, és oldalazni kezdett a semmi felett lógva az ajtó felé, amit láttunk nyílni korábban. Követtem.

– Hé, és engem ki kap el? – szólt utánunk Tommy.

– Anyád – pisszegte le Moriko.

Éreztem a tenyerem alatt megremegni a csövet, ahogy Tommy elkapta.

Kivert a hideg verejték.

Moriko elért az ajtóig. Fellendült és felhúzta magát, majd szakszerűen feldobta rá a bal lábát. A lábujjhegye épp csak megmaradt a csövön. Fagyos szél kócolta vörös haját, ahogy a lábszárán levő tökből előhúzta a szétnyitható pajszeret.

– Mindenki húzzon fegyvert – viccelődött Veol az alvégről a mélység felett himbálózva. Lepillantottam és két lábfejem közt pont láttam szegény oculus-lányt összetörve a sziklán.

Érted is, kislány, érted is.

Az ajtó reccsenve megadta magát. Moriko diadalittasan felmordult, és két erőteljes rántással feltépte. A pajszer a mélybe hullott, de nem baj, már úgyse kellett. A lány kígyószerű mozdulattal besurrant az ajtón, nyilván szétnézett, és néhány másodperc múlva kilökte az ajtót, lehajolt és a kezemet kereste. Berántott a barátságos, vajszerű ledlámpákkal bevilágított folyosóra.

Nekitámasztottam a hátam a falnak, és lihegve hálát adtam minden magasabb rendű létformának, hogy ezt megúsztam. Ha nincs a dühöm, ha nincs a teher, amit cipelek... akkor már ott feküdnék az oculus mellett a sziklán.

Miután Veol és Tommy is bemászott, Moriko és a fiú behúzták az ajtót, míg az idősebb férfi és én biztosítottuk két irányba a folyosót. Mozgás sehol. Jó.

Elindultunk a szárazföld felé, hogy beengedjük Tenacityt is. Veol mellettem jött, hátrafelé Tommy és Moriko figyelt.

És a folyosó következő kanyarja mögött kisebb hadsereg fogadott.

Épp időben hátráltam vissza a sarkon, a kabátom ujját konkrétan feltépte egy lövedék.

– Adják meg magukat! – üvöltötte egy hang. – Nincs semmi esélyük. A létesítményt csak akkor hagyhatják el élve, ha együttműködnek velünk. Mi a Féodric Industries biztonsági személyzeteként törvényes keretek között...

– Blablabla – Tommy a kezembe nyomott egy gránátot. – Tudod, mi a dolgod, szívem.

– Nem vagyok a szíved – feleltem, de igen, tudtam. Ezek a majmok abból indultak ki, hogy lopni jöttünk. Azt hitték, hogy kell nekünk a rohadt kutatóközpontjuk.

Nem tudták, hogy változott a paradigma. Hogy a megerőszkolt oculus után itt kő kövön nem marad.

Kibiztosítottam a gránátot és minden durvaság nélkül mandinerből feléjük gurítottam.

Kiabálás, éktelen dördülés, és csend.

– Áááá, elfelejtettem nyitva tartani a pofámat – simogatta az állkapcsát Moriko. Hát igen, zárt térben...

Meg se rebbentem a pusztítást látva. Végtagok, vér, haldoklók mindenütt. Tommy körbejárt és egy felvett pisztollyal egyenként mindenkit fejbelőtt. Én, ha rajtam múlik, hagytam volna őket. Hadd gondolkozzanak, mit érezhetett az oculus, akin kísérleteznek, akit megerőszkolnak. Örülhetnek, hogy volt velünk egy kretén, aki szeretett pontot tenni az i-re.

Gépfegyver kelepelt föl mögöttünk. Veol viszonzta a tüzet a saroknál.

– Itt lefogom őket! – kiabálta. – Fussatok tovább, engedjétek be Tenacityt!

– Vele maradok – jegyezte meg Tommy. – Kurvára nem kéne két tűz közé kerülni.

– Igaz – bólintottam, és Morikóval az oldalamon továbbsiettünk a kapu felé.

Sajnos nem voltam képben Féodric harci kütyüivel. Ha tudtam volna, mit jelent ez a lassacskán erősödő, tompa berregés, nem intek Morikónak, hogy tiszta, hogy mehet.

De intettem. A lány fegyverét célra tartva kiugrott a sarok mögül, aztán csattanás, és nagy nyögéssel szó szerint visszazuhant mellém. Azonnal megpróbált újra felkelni, de én már láttam, hogy soha sem fog. Vállból hiányzott a jobb karja és az oldalában akkora lyuk tátongott, hogy a karom át tudtam volna dugni rajta.

– Segíts föl! – Félig üvöltötte, félig bugyborékolta. A sokk minden érzést eltörölt belőle, csak egy gondolata maradt, előre. – Még menni kell. Megmutatom neki, hogy rosszul választott.

Ezzel, mint akinek leesett, hogy lassan meg kéne halni, visszadőlt a padlóra, és szörcsögve sóhajtott egyet. Egy utolsót.

– Meg... megmutattad – susogtam, és próbáltam nem háyni. Nem undorodtam tőle, azt hiszem, még az arcát is megsimogattam. De a halálfélelem még az előbbinél is nagyobb súllyal csapott le rám.

EMP-gránátot húztam ki az övemből.

– Elindultunk az óceán felőli kvadránsba, vége. – A fülembe dugott kommunikátorból reccsenő hang, Tommy hangja rángatott ki a kézremegős, iszonyatos pánikból. – Erős az ellenállás, vége. Semmi, amivel nem bírnánk, vége. Mi a ti helyzetetek? Vége.

– Moriko elesett, vége – válaszoltam. – Valamiféle mágneses ágyú, vége. Megpróbálkozom egy EMP-gránáttal, aztán én is... aztán... a rohadt életbe.

Kidobtam az EMP-gránátot. Fémes csattanások sora, ahogy a mozgásérzékelős ágyú kilőtte rá a lövedékeit, de nagyobb, ember méretű célpontra tervezték, és nem találta el. Vagy igen. Nem mindegy? A gránát elpukkant, én meg kiugrottam a fedezékből, minden mindegy alapon.

Az ágyú teteje sisteregve lángolt, ahol a processzorokat kisütötte az áramütés. Egy derékig érő, fehér kis tornyocska volt, fekete, négyzet alakú lyukkal a forgófején. Egyértelműen nem avaloni gyártmány. Ezt onnan is tudtam, hogy az oldalán nagy betűkkel ez állt:

Scramax-01002

Cernobog

Még a kiűtött világítás hiányában is olvasható volt.

Hogy kitől és hogyan szerezték meg, nem tudom. De örültem, hogy én baszhattam szét.

Mögötte már a kapuhoz vezető légzsilip-folyosó bejárata. Olvasztótapaszkokat ragasztottam az ajtószárnyak közé, rákötöttem egy élesítőt, tíz másodpercre állítottam, és elhárítottam picit. A tapaszok vakítóan felizzottak, egyik a másik után. Irtózatossá égett szag, füst.

Nem köhögtem, kicsit lehajoltam a füstfelhő alá.

Az ajtószárnyak szétpattantak, ahogy valaki kívülről feszítővasat bökött közéjük. Egyetlen rántásra felnyíltak. Hideg levegő ömlött be kintről, ahogy Tenacity hátralépett, orrára szorított kendővel.

– Gyere, Tommy és Veol már... – kezdtem, aztán Tenacity célra tartotta a pisztolyát és mellkason lőtt.

Felhördültem, megtántorodtam a lövés erejétől. A nő még egyszer elsütötte a fegyverét. A hasamba éktelen forróság mart. A fájdalomtól elsötétült a látásom, a fejem csattant a fém falon a hátam mögött, ahogy a földre zuhantam. Ha nincs a hajam felkontyolva, talán be is török.

Tenacity belépett a füstös folyosóra, és elém guggolt.

– Azt hiszed, különleges vagy – sziszegte. – A Fényhozó közvetlenül hozzád szólt Új-Dublin ostromának kellős közepén. Csak te szerezheted meg a Natát, ezt mondta, ugye? Elmondta, hogy kell hozzá a kupolád helye, amit meghagyott, mi? Kapaszkodj, Hope, akinek a legnagyobb teher az életében az, hogy szép: nekem is ezt mondta.

Megfogta a kezem, és a tarkójára illesztette.

Ugyanolyan hege volt, mint nekem.

– De a Nata az enyém – súgta. – Gyerekként még rendes nevet se kaptam, öt évesen kollégiumba adtak. Nem ember, nem személy. Oculus. De Annun kimentett, Fényhozó kiszedte a kupolámat, és azt mondta: fontos leszek. A legfontosabb, ha hajlandó vagyok megtenni, amit kell. Nagy ember. Fontos személy. Tenacity.

Bólogatott.

– Mielőtt elindultunk, kaptam egy levelet. A Prophetától. Azt írta, ha megöllek, és enyém lesz a Nata, országok sorsa múlik rajtam. Szóval ne haragudj rám, de nem hagyom, hogy az utamba állj. A Nata az enyém. A Propheta kiválasztotta vagyok. Nagy ember. Fontos személy. Királynő leszek, Avalon úgy ugrál majd, ahogy én mondom. Végre.

Felegyenesedett, és mint aki tudja, merre kell mennie, el is indult.

Persze, hogy tudta. Ha Fényhozó hozzá is szólt azokban a pillanatokban... akkor tudta. Ahogy én is tudtam.

Moccanni se bírtam. Fáradtság vett erőt rajtam, a fájdalom összerántotta a testemet, úgy éreztem, mintha egyetlen kötömbből lennék.

Emberek rohantak ki az épületből – fiatal fiúk és lányok, a rövid hajúak tarkóján csillogott a kupola. A fiúk kiszabadították az oculusokat. Remek.

De figyelmeztetnem kell őket. Tenacity... meg fogja őket ölni. Magam alá húztam a lábam, felemelkedtem, aztán a világ átfordult és hasra zuhantam.

Itt a vég. Így ér el.

Valamiért Truth Dunnra gondolok, akinek én adtam a kezébe a borotvát. Először velem fakasztotta a saját vérét.

Hát ennyit hagyok hátra? Vágásokat?

Ez történt egy perce.

Most valaki a fülemben szuszog. Olyan ismerős dolog ez. Rőfög. Disznó.

Rámarkol a nadrágomra. Ráncigálja, de csak a térdem alá. Ennyit érdelek, sajnálja azt a három másodpercet is rám, hogy rendesen csinálja.

Az alsóneműmet letépi.

Hát nem halhatok meg méltóságban... még a halálba is követ ez az ocsmányság?

– Tommy, könyörgöm, ne tedd – nyüszítem. Nem akarom. Nem akarom, hogy ez legyen az utolsó dolog, amit érzek, amit átélek ezen a világon. Nem akarom. – Könyörgöm... ne...

– Most majd észreveszel – lihegi a fülembe. – Most majd végre *meglátsz* engem.

Tapogat, szorongat.

És a hangja Veol hangja.

– Ez a világ elégszer mondott rám nemet – lihegi, és hallom, hogy maga is vetkőzni kezd. – Gyűlölöm érte. De többet nem. Mostantól elveszem, ami az enyém. Mostantól bármi az enyém. Veled kezdve. Nekem ígért... Tenacity megígérte, hogy az enyém leszel. Moriko és te is.

Rángat. Helyezkedik. Sírok. Én nem szoktam sírni. Belehalok a szégyenbe, ha a fájdalom nem visz el előbb. Ó, bár elájulhatnék. Bár meghalhatnék.

Beletép a hajamba és felrántja a fejem a földről.

– Látni akarlak közben – sziszegi. – Tényleg nagyon... szép vagy.

A szemem sarkában látom az arcát. Eltorzult. Rá van írva minden, amitől iszonyodom.

Látom az arcát.

Aztán hirtelen nem.

A szemem tele megy vérrel.

Megszűnik a rám nehezedő súly. Valaki lerángatja rólam Veolt, már ami maradt belőle.

Felültet, hátamat a falnak veti. Fáj, majdnem elájulok, de vállalom. Az is jöhet, ha kell. Haloványan érzem, hogy visszaráncigálja rám a nadrágomat. Ki ez a szent?

A szememet törölgeti. Kinyitom, amikor végez.

Tommy ül velem szemben, épp nekidől a falnak és lecsúszik a tövébe.

– Nem fog bántani – biccent jobbra.

Odanézek. Veol ott hever, feje jelentős része hiányzik. Nem szenvedett. Ez még így is megnyugtat.

– Köszönöm – erőszakolom ki a torkomon. Soha, senkinek nem voltam még ennyire hálás Truth Dunnt leszámítva.

– Ne köszönd – köhögi Tommy, és látom, hogy vér jön a szájából. – Ez... ez lenne a természetes.

Hallgatunk. Nézzük egymást.

Még soha nem láttam így őt. Soha nem láttam olyannak, amilyen.

– Tenacity – mondom. – Menj utána... befelé... Állítsd meg. Teljesen...

Tommy felnevet, és elengedi a hasát.

Egyből látom, hogy innen ő se megy haza.

Stabilan dől a lőtt sebéből a vér. Ezt még egy kórházban is nehezen hoznák helyre.

– Veol... Nem akart konkurenciát magának. Ne haragudj, ha nem rohanok előre – von vállat.

Bólintok. Ami igaz, az igaz.

– Együtt megyünk – mondom.

– Jó.

Minden sietség nélkül fogja a táskáját, áttúrja, és elsősegély-szettet vesz ki belőle. Sebzáró géllal fűjja le a hasát, de semmire sem megy vele, csak befelé fog elvérezni. Ő is tudja. Csak időt akar.

Fájdalomcsillapító injekciót nyom magába, aztán felém hajol, és belém is dőf egy nagyobb adagot.

Másodpercek alatt enyhülni kezd a nyomás.

– Együtt – mondja.

– Együtt.

Felsegítjük egymást. Fegyvert veszünk magunkhoz, és lassan, összekapaszkodva megindulunk a létesítmény belseje felé.

Miféle démont nevelt Fényhozó ebből a nőből? Ijesztő gondolat volt, hogy rászabadul a világra a Natával a kezében – legyen az akármi valójában.

A folyosókat halottak szegélyezik. Mind megérdemelték.

A labor más kérdés. A laborban tisztaság és rend uralkodik.

A közepén pedig három hatalmas, embernél is nagyobb tartály áll. Az egyikben egy szemlátomást halott fiú úszkál valami zavaros, szürke folyadékban, szegycsontján a 0062-es szám tetoválása. Úgy tűnik, nem vált be a javított szérumuk, és vele se működött.

A középső tartályban ott áll Tenacity. Annyira sietett, hogy le se vetkőzött a dologhoz. Már ellepte a folyadék, arcán lélegeztető maszkot visel. Szemébe rémület költözik, ahogy meglát minket.

– A királynő – nyögöm fájdalmasan, ahogy odalépek a tartályához. – Mit képzelsz, ki vagy te, Tenacity? Egyikünk sem... egyikünk sem... áll a másik fölött.

Odahúzok magamnak egy széket, és leülök a tartálya elé. Véres nyomokat hagyok magam mögött. Már szédülök. Nem húzom már sokáig.

– Én nem tudom, te mit tudsz – folytatom. – Nekem Fényhozó nem mondta, mi az a Nata. De feltételezem, köze van ezekhez a... tartályokhoz.

Persze, hogy köze van. Bazi nagy betűkkel rájuk van írva, hogy NATA.

– Valójában te csak egy fegyvert akarsz a kezvedbe, Tenacity, hogy bosszút állj a világon – csóválom a fejem. – Hazudtál nekünk. Te nem egy gyilkosság terhét cipelted, Tenacity. Hanem a gyilkosság vágyát. A hatalom vágyát. Sajnálalak, mert ennél nincs nagyobb teher. És sajnálalak, mert emellé a teher mellé egy szuperfegyver terhét már nem viselheted.

Előredőlök és rámarkolok a légbevezető csőre. A nő szeme elkerekedik rémületében.

De nem tudom megtenni. A szemébe nézek, és nem megy. Megígértem nekik, hogy élve hazaviszem őket. Én...

Tommy mögém lép, és gyengéden lefejt a kezem a csőről.

– Majd én – súgja lágyan. – Ha valakinek muszáj.

Megint sírok. De miért?

– Ez a nő Veolnak ígért engem – felelem. – Morikót is. Ő bujtotta fel. Talán ellened is. Mielőtt még megkapja a Natát, együtt döntünk. Együtt.

Kezünk a lélegeztető cső fölött lebeg.

Van, hogy a döntés, amit meghozol, csak és kizárólag téged érint. A világ időközben úgy dönt, hogy átvágja a gordiuszi csomót. Ilyenkor kívülről mindegy, hogy döntesz, mert nem a te tetteid fognak számítani, de belül igenis megváltozol a döntésedtől.

Én megváltoztam, mert döntöttünk. Együtt, de külön-külön is. Azonban nem mondom el, hogy döntöttünk, mert kívülről nem számít. Tenacity ugyanis másodperceken belül rohamot kap a tartályban, és mire bármit tehetnénk, már halott is.

Tommy hökkenten nézi a tartályt, ahogy odahúzza egy széket és maga is leül.

– Ezt jöttünk ellopni? – kérdezi.

– Hát – vonok vállat –, szerintem ez még kész sincs.

– Már nem is lesz. – Elmosolyodik. Véresek a fogai.

– Mindenkit kinyírtatok?

Bólint.

– Az oculusokat nem. Őket kiengedtem. Veol dühbe gurult tőle, és... akkor lőtt meg.

Nevet.

– A hülye kis kretén. Fejbe kellett volna.

– Örülök, hogy nem tette.

– Hát, ja. Én is.

Ülünk.

– Mi a tököm ez? – kérdezi. – Ha már megdöglök miatta, hadd tudjam.

– Nem tudom, Tommy – felelem.

Bólogat.

– Tudod, soha nem kérdezték meg, hogy miért nem csuktak börtönbe nemi erőszakért és gyilkosságért – mondja.

– Hát, mert Annun elrámcsigált a tetthelyről, nem?

– És gondolod, nem fogtak volna el nagyon könnyedén? Az Avalonon nem igazán vannak olyan gyárak, amik nem hermetikusan lezárhatók, vagy nincs saját biztonsági rendszerük és személyzetük. Ha rendes munkahelyen dolgozom, azonnal elkapnak, nem?

– Hát... – És ekkor leesik.

Nem rendes munkahelyen dolgozott.

Sötétben elmosolyodik.

– A neve Nata. Nanorészecske Alapú Taktikai Augmentáció. Féodric egyik csapata, aminél én is dolgoztam, talált valamit a talajban egy területen, amit EMP-hullámokkal kisütöttünk, és alapos gyanúnk az, hogy nanoméretű sejtek maradványa volt. Kísérleteket végeztünk vele. Ezek a sejtek... ezek programozhatók voltak, Hope. Amit itt látsz, az a mi kutatásunkra feltett korona. Nanoméretű, programozható sejtekkel próbálják felruházni az embereket.

– Gőzöm sincs, miről beszélsz.

– Anyagmanipulációról, Hope.

– Egyetlen anyagot ismerek, és attól is olyan borzalmas flashbackjeim vannak a mai napig, hogy nem kérek belőle soha többé – vigyorgok rá.

– A lényeg a lényeg... – Köhögés fojtja belé a szót, alvadt vért köpköd a földre. – Úgy látom, nincs kész. Talán nem is lehet soha.

Az utolsó tartályra nézek.

– Meg akarok próbálni – mondom.

– Hope, de...

– Mi lesz? Még jobban megöl? – A fejem csóválom. – Mindketten tudjuk, Tommy, hogy innen nem megyek haza élve. De tudni akarom, hogy... hogy egyáltalán... lehetséges lett-e volna. Hogy... volt értelme.

Néz rám. Bólint.

– Értelek. Te akarod eldönteni, hogyan távozol.

– Hát, biztos nem egy tüdőlövés meg egy haslövés után órákon át vergődve a kintól – mondom. – Mit kell tennem?

– Mássz be a tartályba. – Tommy nyögve felkel a székből, és a számítógépekhez lép. – Adj pár percet, hogy rájöjjek, mi hogy működik!

A tartály oldalán volt egy nyílás. Bemástrom, és hirtelen ötlettől vezérelve nekiálltam levetkőzni.

Szép lány vagyok. Szép hulla leszek. És ki nem szarja le? Ki fog látni? Tommy. És azt ki nem szarja le? Felőlem akár meg is eheti a holttestemet, nem izgat. Valamiért mégis úgy éreztem, semmi értelme ruhában bemászni ide. Undorító lenne, ha valami hideg lucsok a bőrömről tapasztná a ruháimat, és úgy kéne megdöglennem.

– Megvagyok – fordul vissza felém Tommy, és elkerekedett szemmel megtorpan, ahogy meglát anyaszült meztelenül. Vállat vonok. Ő is. Folytatja. – A folyadék, ami el fogja lepni a tartályt, az fogja tartalmazni a Nata részecskéit, ne ijedj meg tőle.

Hirtelen eszembe jut valami.

– Tudsz bele tölteni nagy mennyiségű antihisztamint? Meg valami hormont?

Úgy néz rám, mint amikor a pizzafutártól bélszínrolót kérsz.

– Hát – visszalép a géphez. Pötyög rajta. – Antihisztamin, oké. Mennyit?

– Többet, mint amennyit a 0062-es fiú kapott abban a tartályban.

– Mennyivel?

– Sokkal.

Röhög.

– Minden mindegy. Hormont melyet kérsz?

– Milyen van?

– Ööö... Valamiféle hormonfröccsöt látok kikeverve a rendszerben. Növekedési, immun...

– Vágd ki az utóbbit. Mit keres benne? A többi mehet. Csak szintén nagyobb dózisban.

– Oké. Még valami? Hagyma, csípős mehet?

Összenézünk és nevetünk. Talán utoljára.

– Toljad. – Az arcomra húzom a légzőmaszkot.

– Szerintem nagyon bátor vagy – mondja Tommy, ahogy becsukja a tartályon a kis kaput.

– Jobb, mint a szép – motyogom a maszk alatt.

– A széppel sincs baj. – Jegyzi meg, és kapcsol valamit a tartályon. A lábamnál bugyogni kezd felfelé valami langyos, sötét folyadék. – Tanuld már meg leszarni, kislány.

Talán csak ennyi. Talán igaza van.

Leül a székbe, és a térdére fekteti a lefűrészelt csövű puskáját.

– Itt őrizlek – mondja. – Cseppet se félj.

Már a térdemnél jár a furcsa lucsok. A vérem vöröses-barnás felhőcskében úszik benne, mint holmi csillagközi nebulák.

– Ez még nem tesz jóvá semmit – mondja, szerintem csak magának. – De egy lépés a jó irányba. Talán.

Felkacag.

– És amúgy is, hova mennék?

Tiszteleg felém.

– Boldog karácsonyt, Hope. Tudtad, hogy ma van karácsony? Remélem, legalább te kapsz valami ajándékot!

A folyadék a köldökömet simogatja.

Eléri a sebemet. Semmit nem érzek.

Felkúszik a mellkasomon.

Belenyal a jobb oldalamon lőtt sebbe.

Semmit nem érzek.

A vérem vörösre festi.

Ellepi az állam. Az arcom. Befolyik a fülembé.

Amikor a kupolám helyén eléri a heget, akkor költözik a testembe a fagy.

És mielőtt megtudom, volt-e értelme ennek az egésznek, zuhanni kezdek, mint amikor az álom határán azt álmodod, hogy leesel valahonnan.

Szavak. De az érzékszerveim átvernek, nem tudják, mihez kezdjenek a szavakkal, nem tudják, melyikük támadjon neki az enigmának.

Megszagolom a szavakat, megtapintom, mire az agyam fellázad, és üvöltetni kezdi őket, hátha így már értem majd.

Rendszer indítása...

Rendszer működőképes.

Külső hőmérséklet 36,5°C

Vörösvértest szám: 5112798/ μ l

Növelés, célszám: 7000000/ μ l

Limfocita szám minimalizálása...

Nanit mennyiség növelése...

Kész

Kész

DNS olvasása...

DNS korrigálás...

DNS másolás a nanitok számára...

Gazdatest olvasása...

Kész

Kész

Kész

Eltérések korrigálása DNS és gazdatest között...

Nanitkód DNS-be illesztése sikeres

Kész

Hallasz?

He?

Az agyhullámok alfa szintre emelkedtek. Éber vagy. Hallasz.

Ki vagy te?

A belső rendszer aktív. Külső rendszerek aktiválása indul.

Várj, ki vagy te?

Indulásra kész. Utasítás?

Menjünk.

A szemem felpattan.

Az átlátszatlan, szürke folyadék és a szemem között van valami vékony hártya, tudom, ami megvédi a szemem. Azonnal igazodik, és nekiáll szűrni a bejövő fényt, zavaró interferenciává silányítja a folyadékot, és hirtelen látok, átlátok rajta.

Ki akarok szállni a tartályból, de nem tudom, hogyan lehetne. Ki akarok törni.

Karomon végigfut valami, és úgy harapja ki a tartály golyóálló üvegét az arcom előtt, mintha csak papír lenne.

A folyadék kiömlik.

Kimászom a keletkezett lyukon. Kicsit megszedülök, majdnem térdre esek, és nem szeretném, hogy így legyen...

Ezüstös fémszálak fognak meg gyengéden, mielőtt földet érnék. Vékonyak, mint egy papírlap, de erősebbek az acélnál.

Belőlem jönnek.

A kupolám helyéről másznak elő. A fémes csík kifolyik, le a nyakamra, vékonyan végigtekereg a karomon, a derekamon, a lábamon, lefolyik rólam, és megtart a levegőben.

Leszálok róla, talpra állok, mire a fém visszakúszik a testemre, és úgy simul a bőrömre, mint a világ legfurcsább és legérdekesebb ékszere.

Gondolok egyet, mire a fémszálak átformálódnak, ruhát formálnak testemen, elfednek a külvilág elől, és olyanná tesznek, mint egy fémpáncélos harcosnő valami filmből. A talpamnak hideg a padló – máris körbefolyik a fém a lábamon, és védi a hidegtől. Kinyújtom

a kezem, és arra gondolok, kellene a ruhám, amit a tartály mellé dobtam a földön. A fémszál kicsap a kezemről, felmarkolja a halmot, és odaemelni, bele a tenyerembe.

Nevetek. Ez aztán a karácsonyi ajándék!

Ekkor látom meg Tommyt. Üveges szemmel, szomorú mosollyal mered a tartályra, amiből kitörtem. Hátamról lecsatlakozik egy fémszál, odanyúl és finoman lecsukja a férfi szemét.

Vége a shownak, barátom.

Nincs szükségem rá már a hideg ellen sem, mégis magamra húzom a ruháimat. Valahogy vissza kell térnem a civilizációba. Dolgom van. Több, mint eddig.

De még egy teszt!

Kinyújtom a kezem. A fémszál végigszalad a karomon, ostorként kicsap és félbevág asztalt, széket, falat, kábelt.

Csak ámulok. Tenacity ezzel romba dönthette volna a bolygót, ha akarja. Én pedig azon agyalok, hogyan titkoljam el, nehogy... nehogy bajt okozzon.

Mégis csak jó helyen lesz nálam.

– Szóval ez vagy te. Nata. – Bólogatok. – Azt hiszem, jóban leszünk.

A táskámból előveszem a kis térképemet. A védőborító alól pedig a papírlapot, amin kecses kézírással ez áll:

„Ha a Sötét Isten kiégése utáni ötödik évben a Gyönyörű Háború és a Sötét Igazság Szent Aran Havának tizennyolcadik napján Shizuka Fallsba érkezik, ott találkoznak a gépurak egyikével, és ha van remény, akkor egyszer s mindenkorra elhallgatnak a fegyverek.”

A Propheta jóslata. Ezt találtam a párnám alatt egy Annun-menedékházban fél éve. A felét se értettem, mert még nem is léteztek akkor a gépurak, de azóta összeraktam.

És lesz remény, Sötét Igazság, egyet se félj. Most már lesz.

Kilépek a halott kutatóközpontból, és elindulok nyugat felé. A szépségem nem több, mint egy kabát. Nem érdekel. És hogy milyen terhet cipelek? Semmit, csak a döntésem súlyát, a döntését, hogy mit tettem vagy nem tettem volna Tenacityvel.

Minden más csak Hope.